

številka 2 | avgust • 2019

Vincencijeva pot

Glasi lo vincencijanske družine

Slovesno praznovanje 100-letnice
Nagovor generalnega superiorja
Diakonsko posvečenje v Šentvidu

Uvodnik

s. Francka Saje HKL

Dragi bralci in bralke Vincencijeve poti!

Pred nami je nova številka našega skupnega glasila, prva po osrednjem obhajanju stoletnice province sester usmiljenk. Vesela sem, da lahko to uvodno besedo izkoristim za iskreno zahvalo prav vsem, ki ste ob tem praznovanju z nami – v molitvi, naklonjenosti in zahvaljevanju.

Sosestre sem že na začetku leta povabila, naj bo ob tem jubileju na prvem mestu prav **hvaležnost Bogu in Mariji** za vso zgodovino in za sedanost province:

»V besedi, ki sta nam jo zapustila naša sveta ustanovitelja, nam je ohranjen njun svetel zgled, kako močno sta cenila hvaležnost, jo živela in k njej spodbujala. Tako **sveta Ludovika** toplo reče: *»Pogosto se bomo zaupno zatekale k Bogu, mu kazale svoje srce, polno zaupanja in hvaležnosti.«* In: *»Kadar nas bosta ganila hvaležnost za Božje milosti, ki smo jih prejeli po učlovečenju, in zgled življenja Jezusa Kristusa, glejmo na sveto Devico kakor na strugo, po kateri so nam pritekale vse te dobrine, ter zato obudimo dejanje ljubezni do nje.«* Kako lepa povezava našega zahvaljevanja Bogu za prejete milosti v 100-letni zgodovini province po Marijinem sredništvu in priprošnjih!

Tudi **sveti Vincencij** je prepričan: *»O, kolika sreča, hčere moje! Kako vas mora misel na ta prelepi namen, ki ga je imel Bog od vekomaj z vami, vsekdar nagibati k prisrčni hvaležnosti do Boga, da vas je izvolil za ta poklic!«*

Bog daj, da bi bil eden najlepših notranjih sadov praznovanja jubilejnega leta globoka, plodovita hvaležnost, ki nas bo vse bolj obračala k Bogu in ubogim!«

Naj se torej naša zahvala Bogu in Mariji, kot tudi drug drugemu, za čudovito in rodovitno preteklost in sedanost nas vseh obnavlja ter krepi tudi ob prebiranju pestre vsebine te številke. Naj bo to najlepša podlaga prošnji za blagoslov vsem našim prihodnjim dnevom. ■

V tej številki lahko preberete:

- 2** Živeti Kristusa - sto let
- 5** Slovesno praznovanje 100-letnice
- 10** Nagovor generala
- 25** Hvala, MIVA Slovenija
- 28** Letošnji "Dan odprtih vrat"
- 42** Vincencijev dan
- 52** Anin sklad ima novo vodstvo
- 54** Delati to, kar Bog hoče

Revija Vincencijeva pot

Letnik XIII, številka 2

Urednika:

Zlatko Novak, Miha Lokovšek

Odgovorni urednik:

Franc Rataj CM

Lektoriranje:

Jurij Devetak CM

Oblikovanje in prelom:

Uroš Čanžek s.p. fotografiranje porok in grafično oblikovanje

Izdaja:

Za lazariste in usmiljenke

Študentski dom Vincencij

Tisk: **tiskarna Atelje 64 d.o.o.**

Naslov uredništva

Vincencijeva pot Tabor 12,

1000 Ljubljana

Telefon: **041 628 863**

Elektronska pošta:

novak.zlatko@gmail.com

Fotografija na prvi strani:

Generalni superior Tomaž Mavrič CM,

foto: Miha Lokovšek

Število izvodov: **1150**

Glasilo je namenjeno interni uporabi

Če želite prejemati revijo **Vincencijeva pot**, pišite na naslov uredništva ali pokličite na zgoraj zapisano telefonsko številko.

Živeti Kristusa – sto let

s. Cveta Jost HKL

V času, ko usmiljenke obhajamo stoletnico province, sem bila naprošena, da nekaj napišem za to rubriko. Živeti Kristusa! Misel mi takoj pohiti k našim rajnim in tudi še živim sestram, ki so stoletnico province 'ustvarjale', ji dajale življenje s tem, da so živele Kristusa. Sicer bi province in jubileja ne bilo. In ko pomislim, kaj je te naše sestre priganjalo, da so se v tolikšnem številu odzivale na Božji klic, se mi v odgovor brž ponujajo razmere, v katerih so živele. Družine so bile

številčne, starši v glavnem niso nasprotovali hčeri, če se je odločila za pot v samostan, splošno mnenje je bilo duhovnim poklicem naklonjeno. Temeljna je bila trdna vera, hranjena z molitvijo, skromnim življenjem, spoštovanjem in čistostjo. In predvsem z močnim zakramentalnim življenjem.

In vendar vse to ni dovolj, da mlad človek posveti življenje Bogu, po Kristusu in v njem. Priti mora izrecen Božji klic, ki ga človek sprejme in se scela odloči zanj. Tu ne gre za izbiro: malo da, malo ne, kot bi radi živeli nekateri današnji mladi, ko se ne želijo odločati za poroko in vendar imeti pravice družine; ali ločeni, ki želijo prejemati obhajilo, a še naprej živeti v neurejenem razmerju. Ko gre za podaritev Kristusu, gre za vse ali nič. On in nihče drug. Ali kot so včasih rekly izkušene sestre: Bog in nič naokrog! Da, Jezus na prvem mestu, vse drugo mu je podrejeno. In te naše sestre, ki so se tako množično odločale za služenje ubogim, so popolno podaritev vzele zares. Vedele so: od doma odidem za vedno, ne da bi svoje mogla še kdaj obiskati, čaka me zahtevno življenje odpovedi in trdega dela pri bolnikih ali kje drugje, ko bo zaradi utrujenosti še moliti težko. Za vse bo potrebno dovoljenje, razvedrila ne bo drugega kot v krogu sestrskе družine ali na kakšnem izletu v naravo. Vendar se niso ustrašile – za Kristusa vse. Malo pred drugo svetovno vojno je bilo v Jugoslovanski

Sestre usmiljenke se večkrat priporočajo Mariji v varstvo

Podelitev jubilejnih sveč predstavnicam skupnosti Slovenske province in Albanske pokrajine

provinci 1243 sester. Le malo jih je odšlo, nekoliko več, ko so se zaradi izrednih razmer leta 1948 razkropile k domačim ali drugim sorodnikom in jih je spremenjen način življenja odnesel nekoliko stran od poklica – v večini primerov pa ne stran od Kristusa. Tista prva, temeljna odločitev zanj je ostala.

Spominjam se – skoraj petdeset let je od tega – kako sem jih na začetkih poklicne poti občudovala, te naše sestre! Nagovarjala me je njihova popolna predanost, notranji mir, veselje. Njihovi obrazi so bili svetli, prežarjeni v odpovedi in ljubezni. Da, ljubezen, edino ta šteje. Kako so zatrepetale, če je bil Bog žaljen, na kakšne žrtve so bile pripravljene, da bližnjemu izprosijo milost sprave z Bogom in za oznanjevanje Kristusa vsem ljudem. V ta namen so posvečevale majhne in velike žrtve, vsakdanje delo in odpovedi. Te odpovedi, ki bi se jim mi danes tako radi izognili. In ta apostolska gorečnost! Stara sestra Abundancija pa je, ko sva skladali drva pod stopniščem, kjer se je prašilo in je bilo treba delati kleče, pri vsakem drugem polenu ponavljala: vse za duše, za duše ...

V Beogradu v Višegradski je v osemdesetih letih zaradi hudo bolne sestre v hišo prišel

zdravnik – starejši in z njim še eden, mlajši. V tistem času so zdravniki in ljudje sploh radi povpraševali po skrivnosti sestrskę poklica. Kako, zakaj ste se zanj odločile, kako morete v takem življenju vztrajati, kaj vam daje moč? Od kod vaša mladostnost? A glej presenečenje! Medtem ko je sestra pripravljala odgovor na vprašanje starejšega zdravnika, mu je mlajši sam ponudil odgovor: *Veš, vse to jim prihaja po molitvi ... Res, zanjo so izkoristile vsak trenutek in bile prepričane, da po Mariji in sv. Jožefu lahko od Boga izprosijo vse.*

V takem ozračju se je tudi moj odnos do Jezusa utrjeval. Če ob meni v kapelski klopi sestra, ki je že v letih, nepremično kleči in si, ko sede, ne privošči, da bi se utrujena naslonila, kako naj jaz, ki sem komaj prišla, ravnam drugače? Še vedno velja, da zgledi vlečejo. Mlajše smo pri starejših pile njihovo vero in ljubezen, vdihavale smo, kar so živele. In vendar je mogoče, da se s splošnim razkristjanjenjem po malem ohladi tudi gorečnost. Tisti, ki 2. vat. koncila niso prav razumeli, so učili, da ljudem ni tako nujno oznanjati Jezusa, saj bo vsakdo sojen po svoji vesti ... Torej niso nujni misijoni, ne molitve za tiste, ki so – morda – daleč od Boga.

Zborček sester zapoje himno stoletnice

Privlačnost žrtev zanje je polagoma plahnela ... Osebnega zatajevanja ni treba, saj nam sedANJI čas s svojo naglico in hrupom prinaša dovolj pokore. Je res, a naše stare sestre so učile, da sodobnih nevšečnosti ne bomo zmožne sprejemati, če si ne bomo nikoli naložile česa tudi prostovoljno. Kolikokrat nas je pokojni ravnatelj dr. Stanko Žakelj opozarjal: Sestre, ne jemljite pokoncilskih olajšav in sprememb kakor za lažje življenje, ampak za to, da boste v spremenjenih časih lahko bolj prepričljivo služile in pričevale. To, da ni mladih, ki bi nas nasledili, pričuje, da se ni motil.

Tudi sebe večkrat vprašam: Kje je tvoja prvotna gorečnost, ko te ni nič ustavilo na poti za Jezusom? Ko sem se zanj odrekla najbolj privlačnim željam za prihodnost; ko so me vsi, od učiteljev naprej, navduševali za poklic, ki sem si ga želela, a bi mi onemogočal ali vsaj branil versko življenje. Takrat ni bilo nobene dileme. Je Bog, ki je bil takrat na prvem mestu, ohranil svoje mesto? Kljub moji duhovni bedi, slabostim in občasni skušnjavi malodušja upam, da

je. Saj je vendar samo On pot, resnica in življenje; je nekdo, ki hoče mojo srečo, ki me ima vedno in resnično rad *samo zaradi mene*. Kolikokrat v življenju doživimo, da nas ljudje vrednotijo po tem, če smo jim koristni. Bog pa ne. Prav nič nas ne potrebuje, od nas ničesar ne pričakuje, razen popolnega zaupanja in predanosti. Vse daje kot dar.

Ko se zavem, da prav te popolne predanosti še ne zmorem, se oprem na njegovo usmiljenje in Marijino materinsko pomoč. Pa na sv. Vincencija in Ludoviko, pred katerima imam, po pravici povedno, včasih slabo vest. A me ohrabrita: Draga hči, tudi če ne čutiš gorečnosti, vedi, da sta prava vera in ljubezen v dejanju in da je tvoj poklic neizmerno velik. Ostanj mirna in vesela, saj Jezus v svoji brezmejni ljubezni vso tvojo slabost tako rad nadomesti s svojim usmiljenjem. Menim, da je enakega bodrenja deležna naša provinca in vsa vincencijanska družina. »Ne boj se, mala čreda, saj je vaš Oče sklenil, da vam da kraljestvo.« (Lk 12,32). In kaj naj bi želeli večjega? ■

Slovesno praznovanje 100-letnice Slovenske province Hčera krščanske ljubezni - usmiljenk

Alen Salihović

Uvodna molitev v cerkvi

»**G**ospod, tvoj Bog, je v tvoji sredi. Tvoj močni rešitelj. Veseli se nad teboj v radosti, prenavlja te v svoji ljubezni,« so besede, ki so jih na jubilejno podobico ob 100-letnici province napisale hčere krščanske ljubezni – usmiljenke. Ustanovila sta jih sveti Vincencij Pavelski in sveta Ludovika de Marillac, v Slovenijo pa jih je iz Gradca v Avstriji pripeljala sestra Leopoldina Jožefa Brandis. Praznovanje je potekalo pri Svetem Jožefu v Celju. Začelo se je s čaščenjem Najsvetejšega, nadaljevalo z akademijo, na kateri sta zbrane nagovorila vizitatorica Slovenske province usmiljenk

sestra Francka Saje in vrhovni predstojnik oziroma generalni superior Misijonske družbe lazaristov in hčera krščanske ljubezni Tomaž Mavrič. Praznovanje je doseglo vrh z zahvalno sveto mašo, ki jo je ob somaševanju nadškofov, škofov in duhovnikov daroval kardinal Franc Rode.

Marijin dar: Pričevanja o Marijinim posredovanju po čudodelni svetinji

Sestra Francka Saje je uvodoma na akademiji pozdravila vse prisotne tako iz Slovenije kot tujine. Dejala je, da je bil 5. april 1919 dan, ki se je v zgodovino sester na slovenskih tleh

Češčenje Najsvetejšega

zapisal kot pomemben mejnik. »Ko smo se s sestrami pogovarjale, kako naj preživimo to jubilejno leto, smo si bile edine, da predvsem v zabvaljevanju za Marijino čudovito varstvo in za velik dar njene svetinje. In ker bi rade to zaupanje še poživile, smo se zelo razveselile

knjige *Marijin dar*, ki smo jo iz tiska – po zaslugi Mohorjeve družbe – dobili prav te dni. V njej so resnična pričevanja o posredovanju Brezmadežne po čudodelni svetinji daleč nazaj pa vse do danes. Iz srca želimo, da bi ta skromna knjiga še mnogim povečala zaupanje v njeno pomoč,« je dejala. Sestre so knjigo podarile vsem, ki so se jim ta dan pridružili.

Bogat program akademije

V akademiji je nastopil prvak ljubljanske Opere in vodja Slovenskega okteta Jože Vidic, ki ga je na klavirju spremljala soproga Urša Vidic. S folklornim plesom in v narodni noši so dogajanje popestrile sestre iz Albanske pokrajine; te so pripravile tudi igrani prizor. Dogajanje so popestrili še mladi instrumentalisti župnije Sv. Jakob ob Savi, ki so sestre spremljali tudi pri petju himne obletnice ter člani družine Ivančič, vključeni v Anin sklad, ki ga sestre usmiljenke od

vsega začetka podpirajo. Med akademijo je muzejski svetnik Dejan Vončina predstavil fotografsko razstavo, ki govori o bogati zgodovini province. Mnogi so si jo ogledali. Sestram so se posebej zahvalili tudi predstavniki Doma svete Katarine iz Mengša. V imenu varovancev je zbrane nagovorila in sestram vse dobro zaželela tudi v prihodnje direktorica Snežana Golob. »Vsa ta leta vas odlikuje skrbno razdajanje osirotelim otrokom, bolnim, ostarelim in revežem, ki se v vašem razdajanju ter ob vaši prisotnosti počutijo sprejeti, varni in vredni spoštovanja. Vsi si želimo, da bi to vaše prizadevanje, to vašo nesebično ljubezen in karizmo spoznali vsi ljudje,« je dejala Golobova in skupaj s sodelavci sestram izročila pletenico v obliki srca. »Srce ponazarja bitje, delovanje, povezanost, prijateljstvo, ljubezen in večnost. Bodimo to, kar smo, skupaj delajmo še naprej to, kar nas odlikuje, ostanimo prijatelji in povezani v Bogu zdaj in v večnosti,« je povedala.

Vincencijeva spodbuda

Kakšna sreča za kristjane, da najdejo Boga povsod, kamor morejo iti... Bog je bitje, ki je navzoče povsod.

Kardinal Rode: Usmiljenka predstavlja nov lik žene v Cerkvi

Vrh praznovanja je predstavljala slovesna sveta maša, ki jo je v cerkvi sv. Jožefa daroval kardinal **Franc Rode**. Poleg vrhovnega predstojnika Tomaža Mavriča ter vizitatorja lazaristov Francija Rataja so somaševali: nadškofa Stanislav Zore in Stanislav Hočevar, upokojeni nadškofje Alojz Uran, Anton Stres, Marjan Turnšek,

Sprejem med pridružene članice in člane

Mladi instrumentalisti med slavnostno akademijo

Pozorna zbranost udeležencev akademije

upokojeni škof Stanislav Lipovšek, upravitelj celjske škofije Rok Metličar ter lazaristi in drugi duhovniki iz Slovenije in tujine.

Kardinal Rode je v pridigi uvodoma dejal, da usmiljenka predstavlja nov lik žene v Cerkvi, saj ji je sveti Vincencij v 17. stoletju odprl tretjo možnost: žena, posvečena Bogu z zasebnimi zaobljubami, ki živi v skupnosti z namenom, da v svetu služi ubogim iz ljubezni do Jezusa Kristusa. Nato je opisal zgodovino province. »Kakšno stoletje! Od Avstro-ogrske preko kraljevine Jugoslavije in druge svetovne vojne ter komunistične diktature do samostojne Republike Slovenije! Kaj vse so doživljale naše sestre pod različnimi vladarji in na kakšne izzive so morale kot skupnost odgovorjati v 176 letih od začetka njihovega delovanja na naših tleh. Koliko vere in ljubezni, koliko trpljenja in zvestobe, koliko molitev in prošenj! In koliko zdrave pameti! To ve Oče, ki vidi na skrivnem,« je dejal.

Kardinal o letih ponižanj in tihega junaštva, molitev in žrtev

Nato je povedal, da je v prvem obdobju Bog blagoslavljal »provinco s številnimi poklici, ki jih modre voditeljice in trezni ravnateljci usmerjajo tudi v nova obzorja, v neznan in sprva nezaupljiv svet srbskega pravoslavlja, kjer si z iskreno ljubeznijo in človeško plemenitostjo pridobijo splošno spoštovanje. Potem vojna leta, provinca znajde razdeljena na štiri ali pet različnih držav. In po vojni nova oblast, ki v Sloveniji sestre a priori zavrača in samo načrtuje, kdaj jih bo iz vseh ustanov vrgla na cesto, kar se zgodi 8. marca 1948. Sestre postavi pred izbiro: ali izstopite iz Družbe in ostanete na delovnem mestu – ali greste. Predstavljam si njihovo stisko, ko so tavale, ko so bile na mah prepuščene same sebi in iskale sorodnike ali znance, ki bi jih sprejeli. Mnoge niso imele nikogar. Leta ponižanj in tihega junaštva, molitev in žrtev. Začuda pa so vsa ta leta v Srbiji, Makedoniji in na Kosovu nemoteno delale v državnih bolnišnicah, in to v svoji stanovski obleki. Očitno je na Balkanu neka

širina, ki je slovenski komunizem ni premogel. Po drugem vatikanskem koncilu je bila za sestre poseben izziv sprememba delovnega področja. V 17. stoletju je bila pretežno Cerkev odgovorna za zdravstvene in izobraževalne ustanove; država je bila odsotna. To je bilo veliko breme, a je Cerkvi dajalo tudi ugled in pomen. Danes je drugače. Država je dejansko prevzela področje zdravstva in izobraževanja. So torej redovne skupnosti, ustanovljene za pomoč bolnikom in revnim, odveč? So izgubile svoj pomen in razlog za obstoj? Nikakor. Kajti vsaka civilizacija proizvaja nove oblike ubošva in nove bolezni. In tu ima svoje mesto in vlogo krščanska ljubezen, ki je, kot pravi sv. Vincencij, 'inventive à l'infini' (neskončno iznajdljiva). Vse to odpira sestram nova polja dejavnosti.«

Gospod je zvest. V teh sto letih je bil z vami. Z vami bo tudi v prihodnje.

Kardinal je pridigo sklenil z besedami, da je usmiljenka, kot jo je oblikoval sv. Vincencij, nedvomno eden najbolj uspešnih in prepričljivih ženskih likov v Cerkvi in v naši civilizaciji. »Ludovika de Marillac, Marjeta Naseau, Katarina Labouré, Rozalija Rendu, Marta Wiecka in toliko drugih, ki so še danes med nami, so čudovita uresničitev evangelija v ženski verziji. Prav tako mnoge sestre novih družb in kongregacij, ki so nastale od takrat do danes. Prepričan sem, da bodo tudi v prihodnje dekleta občutljiva za njihov vzgled in se odločila za njihovo pot,« je dejal in jih spodbudil, naj se ne bojijo. »Vsaka skupnost posvečenega življenja je tudi danes lahko znamenje in prerokba v Cerkvi in za ljudi. Tudi če se je Družba po številu zmanjšala, se ji ni treba bati. Izaija pravi: »Kakor od hrasta, ki se podre, ostane korenina; če je ta korenina sveta, bo sposobna roditi svete poganjke« (Iz 6,13). Gospod je zvest. V teh sto letih je bil z vami. Z vami bo tudi v prihodnje.«

Sveto mašo so obogatili organist Primož Krt, dirigentka Branka Jeretina Magister, sopranistka Andreja Zakonjšek Krt, trobentač Janez Krt ter pevci zborov z Jožefovega hriba in iz Šentjakoba ob Savi.

V spomin! Sestre so knjigo *Marijin dar*, ki so jo izdale v spomin na stoletnico province, podarile udeležencem praznovanja. Prav tako so lahko vsi zbrani na slovesnosti vzeli svetinje s kratko razlago. »Naj gre Brezmadežna z nami na naša pota! Če svetinjo morda že imamo, bodimo njeni misijonarji, in jo podarimo še komu, da ga bo varovala in vodila,« so poudarile. ■

Darovi za vzdrževanje Vincencijeve poti

Prostovoljne prispevke lahko nakažete na:
Vincencijeva pot, Tabor 12,
1000 Ljubljana.

Transakcijski račun:
SI56 0201 4003 5464 425,
sklic: 00 9001.

Če želite potrdilo o nakazilu, nam na uredništvo sporočite vaš naslov.

Hvala za vsak dar!

Nagovor generalnega superiorja Tomaža Mavriča

Tomaž Mavrič CM

Prisrčno pozdravljeni vsi, ki ste se danes tukaj zbrali, da skupaj z našimi sestrami usmiljenkami obhajamo stoletnico njihove province. Seveda prav poseben pozdrav gre vam, drage usmiljenke. Lep pozdrav tudi članom in članicam vseh drugih vej vincencijanske družine!

Zelo vesel sem bil, ko sem videl vašo jubilejno podobico. Ob križanem Kristusu, ki je vaš vzor, sta na njej vaša ustanovitelja sv. Vincencij Pavelski in sv. Ludovika de Marillac, spodaj, med njima pa Božja služabnica s. Leopoldina Jožefa Brandis. Prav ona je zaslužna, da so usmiljenke iz Graške province prišle v naše kraje že pred več kot sto leti. Kot vemo, je živela v času, ko so naši kraji spadali pod Avstrijsko cesarstvo, pozneje pa pod Avstro-

ogrsko. Če bi bila s. Leopoldina ozkega srca, bi se kot Avstrijka zasedrala v svoji deželi, kjer bi ji polja za delovanje vsekakor ne zmanjkalo. A njeno srce je slišalo klice od vsepovsod in vsak narod ji je bil enako vreden in enako Božji. Tako je svoje usmiljenke pripeljala tudi na naša tla, in sicer v Maribor leta 1843, leta 1852 pa v Ljubljano. Ker se je dala voditi Svetemu Duhu, je - predvsem za nočno bdenje pri bolnikih na domu - priklicala v življenje še eno družbo. Bolniška dekleta, ustanovljena na naših tleh, ki se danes imenujejo Družba Marijinih sester s čudodelno svetinjo. Z mnogimi postojankami, ki jih je odprla, je sejala Božjo ljubezen med najbolj ubogimi. Po njeni smrti in po razpadu Avstro-ogrske pa so usmiljenke pri nas 5. aprila 1919 dobile samostojno provinco.

Od takrat je minilo sto let, ki si jih lahko predstavljamo kot lepo, zrelo jabolko. Tudi sto let vaše province, drage sestre, je bilo sočnih, polnih življenja, rdeče obarvanih z ljubeznijo. In če zdaj to lepo jabolko razdelimo na štiri dele, bomo lahko videli, kako vas je v vsakem času vodila ljubeča Božja previdnost.

Pozdrav vizitatorice s. Francke Saje

- 1. Od ustanovitve province do druge svetovne vojne oz. njenega konca.** Nekaj več kot 25 let. Sestre so kljub težavam in človeškim napakam uspešno opravljale svoje poslanstvo. Trudile so se, da bi vse delale iz ljubezni do Boga, da bi bile zveste molitvi in duhu ustanoviteljev, bile so srečne in vesele. Skupnosti so se množile, dekleta so se priglašala v velikem številu. Tudi žrtev ni manjkalo. V vsem tem so čutile roko Božje previdnosti, ki jih je očetovsko vodila.
- 2. Od leta 1948 in nov začetek v Beogradu** Potem ko so se morale zaradi odpusta iz bolnišnic in drugih ustanov razkropiti, ko so nekaj časa bile kakor ovce brez pastirja, jih je spet vodila Božja previdnost. Premagale so revščino, v kateri so se znašle, nekatere so prestale zapore in prisilno delo, trpele ob odvzemu hiš in zemlje, ki so jo bile obdelovale za hrano ubogim. Vendar to ni bilo najtežje. Skrbelo jih je, ker ni bilo naraščaja. In spet je Božja previdnost posegla vmes. Tam, kjer bi najmanj pričakovale, se začelo znova: semenišče v Beogradu. Vanj so – prav tako previdnostno – začele prihajati tudi priglašenske s Kosova, iz Hrvaške, iz Makedonije.
- 3. Naslednjega četrto stoletja je bilo obdobje koncila,** ki ste ga preživljale mnoge izmed vas, ki ste danes tu navzoče. Tudi to obdobje je bilo čas delovanja Božje previdnosti. Ne le za Cerkev na splošno, ampak konkretno tudi za vas. Z vero ste se prilagajale koncilskim naročilom, spremenile obleko, dobile nove konstitucije. Verovale ste, da vse prihaja od Njega, ki vse dela novo.
- 4. In še zadnjih 25 let stoletnega obstoja vaše province.** Padec komunizma, razpad skupne države. Tudi tokrat je Božja previdnost vodila dogodke, da se je mogla provincialna hiša pred začetkom vojne preseliti nazaj v Slovenijo. Znamenja časa so tudi pokazala, da je prav, da se na Kosovu in v Albaniji ustanovi samostojna pokrajina v okviru province.

V trdni veri, da bo Božja previdnost še naprej spremljala provinco, pa se želi danes naš pogled zazreti v prihodnost, morda v naslednjih petindvajset let.

Vsako zgodovinsko obdobje ima svoje značilnosti. Mi smo postavljeni v ta konkretni čas zgodovine, - ne v preteklost, ki je že za nami, in tudi ne v prihodnost, katere še ni. V vsakem obdobju smo povabljeni odkrivati »znamenja časa«, ki so Božji načrt za nas. In slediti Božji previdnosti, ki nas vabi, da skupaj, »tukaj in sedaj«, nadaljujemo svoje poslanstvo za rast Kristusovega kraljestva.

Brez dvoma je misel o prihodnosti Družbe, province in pokrajine navzoča v srcu vsake izmed vas. Po tem namenu goreče molite, služite, pričujete, ljubite Jezusa in uboge. Dovolite pa mi, da na kratko podelim z vami in z vso vincencijansko družino nekaj misli, ki vam bodo v prihodnosti morda v pomoč.

Jezus je in ostaja naša prva in edina ljubezen. Vse naše misli, besede in dejanja so usmerjena k njemu, izrečena in storjena zaradi njega. To je bila vaša izhodiščna točka v preteklosti in ostaja tudi za prihodnost.

Papež Frančišek nas je kmalu po nastopu svoje službe povabil, in k temu se pogosto vrača, naj gremo na periferije, na obrobja. Vabi nas na misijon, na izhod, na pot. Tako bi rad znova naštel nekaj sredstev, ki sem vam jih že priporočil, in nas danes lahko vodijo na obrobja.

- Današnjega človeka stiska mnogotero trpljenje, osamljen je, duhovno reven. Zato vas spodbujam, da mu z zaupanjem prinašate **Marijino čudodelno svetinjo**. Brezmadežna, ki vam je tako ljuba in v vašem srcu navzoča takoj za Jezusom, jo je človeštvu podarila prav po usmiljenki sestri Katarini Labouré. Ta svetinja je v svetu tako razširjena, da je danes takoj za križem najvidnejši znak krščanstva.

Marija vam bo po njej kazala pot na obrobja, saj odpira Jezusu vrata v tiste kraje in koticke, kamor noben, še tako spreten in sposoben človek ne zmore.

- Zatekajte se k **svetim in blaženim, k Božjim služabnicam in služabnikom vincencijanske družine**, ki so žive ikone naše duhovnosti in karizme. Na naših tleh sta to predvsem častitljivi Božji služabnik Janez Frančišek Gnidovec in Božja služabnica s. Leopoldina Jožefa Brandis. Storite, kar največ morete, da ju bodo spoznali še drugi in se jima priporočali.

- Išcite novih poti za širjenje naše karizme in pri delu za nove poklice. V ta namen iznajdljivo uporabljajte tudi sodobna sredstva družbenega obveščanja. Na ta način lahko delimo našo duhovnost z mnogimi ljudmi, s katerimi sicer ne bi nikoli mogli priti v stik, in jih spodbujamo, da sledijo Jezusu prav po naši vincencijanski poti.
- Radi sodelujte znotraj vincencijanske družine, saj boste tako lažje uresničevali načrte, ki jih je sprejela ob 400-letnici vincencijanske karizme; tukaj mislim na prizadevanje, da bi se zmanjšala stiska beguncev in brezdomcev. Bodite odprtih oči in išcite novih poti, kje in komu bi lahko pomagali do človeka dostojnejšega življenja.

Prizorček sester Albanske pokrajine: Usmiljeni Jezus in usmiljenka

- Seveda ne mislim, da bi ob tolikih oblikah služenja, ki jih že imate in razvijate v prid ubogim, morali povsod dodajati še nove. Želim pa vas spodbuditi k razmišljanju, za katere prednostne izbire se boste odločili. Kamorkoli se podajate ali se boste podali, nosite s seboj svojo vincencijansko karizmo, svojo brezpogojno ljubezen do ubogih.

Naj se še enkrat obrnem k vam, drage sestre usmiljenke, ki danes polne hvaležnosti obhajate stoletni jubilej province. Vaše odločitve, polne vere, upanja in ljubezni, vam bodo odpirale svetlo prihodnost ter tako nadaljevale in nadgrajevale stoletno prehojeno pot vaše province, tega zrelega jabolka, sočnega, polnega življenja, rdeče

obarvanega z ljubeznijo.

Na tej poti nikoli niste in ne boste same. Božja previdnost vas vodi, Marija s čudodelno svetinjo vas spremlja, sveti in blaženi, Božje služabnice in služabniki vaše Misijonske družbe ter celotne vincencijanske družine so vaši priprošnjiki pred Bogom, z vami smo vsi.

Na koncu se želim iskreno zahvaliti vam in vsem članom vincencijanske družine za vaše molitve, pričevanje služenja, pomoč in sodelovanje.

Sanjajmo skupaj naprej. Če sanjamo skupaj, sanje postanejo resničnost. ■

Diakonsko posvečenje v Šentvidu

Zlatko Novak

Novoposvečeni diakoni s škofom posvečevalcem

V zgodnjem dopoldnevu dneva državnosti, 25. junija 2019, ko smo se Slovenci hvaležno spominjali 28. obletnice samostojne države Slovenije, so v župnijski cerkvi v Šentvidu pri Stični mogočno pritrkavali zvonovi. Množicam vernikov, ki so se zgrinjale z vseh koncev so sporočali, da jih že čaka ozaljšano svetišče za posebno slovesnost. V cerkvi sv. Vida je ob 10. uri ljubljanski nadškof in metropolit Stanislav Zore daroval sv. mašo in v diakone posvetil pet škofijskih bogoslovcev in lazaristovskega bogoslovca Roka Žlendra. V diakona sta bila posvečena tudi kandidata za stalni diakonat.

Nadškof je v pridigi posvečenim dejal, naj jih navdihuje modrost, ki izhaja iz ust Najvišjega. »Njej morate prisluhniti, če hočete,

da boste možje duha in Duha. Duha, ki se rodi iz človeških kreposti, in Duha, ki nad nas prihaja kot obljuba in kot dar Gospoda Jezusa Kristusa. Diakoni morate biti možje vere, pogumni in močni, še posebej ko pride preizkušnja. Za premagovanje te morate močno verovati, saj je vse na tej zemlji varljivo in nestalno. Zato morate svoje življenje zasidrati na Nebo, tam, kjer je Gospod Bog, Mati Božja in vaši krstni zavetniki in tam, kamor hočemo in želimo tudi mi po Božji milosti nekoč priti. Iz te vere, ki je dar, ki nam ga daje Bog, boste postali oznanjevalci. A ne sebe, temveč oznanjevalci Jezusa Kristusa.«

Slovesnost so z občutenim petjem povzdignili pevci združenega zbora župnij Šentvid in Stična z orkestrom. Po končanem bogoslužju

je sledila pogostitev vseh navzočih na župnijskem dvorišču, kjer so domačini poskrbeli tudi za glasbeno vzdušje.

Novi diakon iz Misijonske družbe Rok Žlender prihaja iz župnije Maribor – Sv. Marija. Za bralce Vincencijeve poti je bil pripravljen deliti svoja notranja občutja. Novemu diakonu Roku čestitamo in želimo veliko poguma in Božjega blagoslova na začetni poti.

Diakoni med petjem litanij vseh svetnikov

Diakon Rok Žlender CM

Prvi vtisi Roka Žlendra CM po diakonskem posvečenju:

Najprej moram reči, da sem vesel. V trenutkih, ko se je odvijalo posvečenje, se mi je v mislih odvrtelo toliko spominov za nazaj: kako sem prišel k lazaristom, kakšni so bili vsi moji boji, da sem sploh vstopil k lazaristom. Med posvečenjem sem čutil posebno veselje in hvaležnost, da sem prišel tako daleč, čeprav je diakonsko posvečenje spet šele začetek. Pri sveti maši in posvečenju mi je bilo najbolj močno in ganljivo doživetje, ko smo diakoni ležali na tleh in so verniki peli litanije vseh svetnikov. Takrat sem začutil, kako resna stvar je posvečenje. Posamezni občutki in misli pa bodo prišli najbrž še za meno.

Ko gledam naprej, se veselim zadnjega letnika bogoslovnega študija in priprav na duhovniško posvečenje. V jeseni bom začel s pastoralno prakso v Dobovi, zraven pa opravljal še druga sprotne dela. Kar bo Bog dal, to bom sprejel. ■

Provincialni dan v Dobovi

Roman Travar CM

10. aprila 2019 smo se zbrali na provincialnem dnevu v Dobovi. V župnijski cerkvi Imena Marijinega smo zmolili dnevno molitveno uro. Po malici nam je g. vizitator predstavil gosta, patra Marka Glogovića, pavlinca iz samostana Svetice pri Ozlju na Hrvaškem, ki nam je spregovoril o našem sobratu Janezu Strašku, duhovniku in mučencu.

P. Marko je navedel nekaj podatkov o duhovnikih in redovnikih, ki so bili leta 1941 iz Slovenije pregnani v druge jugoslovanske republike, največ na Hrvaško. Iz Slovenije je bilo na Hrvaško pregnanih 286 škofijskih duhovnikov in 81 redovnikov. V zagrebški nadškofiji je delovalo 193 duhovnikov, 27 pa v drugih škofijah. 11 jih je odšlo v Srbijo med slovenske izgnance. Številni duhovniki so bili odpeljani v nemška taborišča.

Jugoslovanska provinca MD je leta 1941 prevzela nekdanjo pavlinsko župnijo na Sveticah. Sobratje so upravljali tudi z župnijama Mahično in Ozalj. Hiša na Sveticah je bila uradno ustanovljena spomladi 1942. Prvi superior je bil Stanko Zakelj, prvi župnik pa Andrej Lukan. Na Sveticah so bili podnevi Nemci, ponoči pa so prihajali partizani. Svetice so bile večkrat v navzkrižnem ognju. Po umoru Janeza Straška so lazaristi zapustili Svetice.

Med duhovniki lazaristi sta bila tudi dr. Anton Zdešar in Štefan Bastič, ki sta umrla v Jastrebarskem med bombnim napadom zaveznikov leta 1945. Med drugo svetovno vojno in še več po njej je bilo na Hrvaškem skupaj ubitih več kot 600 duhovnikov.

Duhovnik, lazarist, Janez Strašek se je rodil 11. 12. 1906 v zaselku Slake, v župniji Podčetrtek. Oče Janez in mati Marija, rojena Mlakar, sta imela pet otrok, in sicer tri sinove: Janeza, Frančka in Tončka ter dve hčerki: Štefanijo in Marijo. Janez je bil prvorojenec. Krstili so ga v župnijski cerkvi sv. Lovrenca v Podčetrtku.

Janez je osnovno šolo obiskoval v Podčetrtku. Po osnovni šoli je bil gojenec Dijaškega doma na Taboru, ki so ga vodili lazaristi. Po končani državni klasični gimnaziji v Ljubljani je vstopil v notranje semenišče v Grobljah. Teologijo je študiral v Ljubljani ter je bil 13. 8. 1933 posvečen v duhovnika. Posvetil ga je škof dr. Gregorij Rožman v cerkvi Srca Jezusovega v Ljubljani. Novo mašo je pel v rojstnem Podčetrtku 20. 8. 1933.

Služboval je v raznih krajih širom Kraljevine Jugoslavije. Na Svetice pri Ozlju je iz Beograda prispel 8. 9. 1946. Prevzel je župnijsko upravo ter postal superior. Od 4. 12. 1946 je upravljal tudi župnijo Ozalj.

Janez Strašek je bil ustreljen na cvetno nedeljo 30. 3. 1947 zjutraj. Najprej je v župniji Ozalj opravil jutranjo mašo. Nato bi moral priti na Svetice, kjer so ga ljudje čakali za dnevno mašo. Ker ga ob določeni uri ni bilo in je bilo znano, da je zelo točen, so začeli moliti rožni venec. Potem so ga šli iskat, a ga na poti niso našli. Nekateri so rekli, da so slišali streljanje. Ker so okoli dveh popoldne v gozdu slišali neke klice na pomoč, menijo, da je bil tedaj še živ. Naslednji dan ga je Dora Lukešič s Svetic našla 30 metrov stran od gozdne poti, pokritega z listjem. Ustreljen je bil v glavo, z lovsko puško. Šibre so skozi očesno in ustno votlino prodrle v možgane, vendar ni bil takoj mrtev. Ko so ga našli, je imel v roki šop vejic, za katere se je očitno grabil, morda podzavestno, ko so ga vlekli navzdol. Ljudje so preiskovali okolico. Na mestu, kjer je bil ubit, so našli več cigaretnih ogorkov. Morilci so med čakanjem na žrtev očitno nervozno kadili. Čakali so na kraju, kjer so lahko dovolj hitro opazili njegov prihod.

O Janezu Strašku kot o človeku in župniku se ne vé veliko. Na Sveticah je bil prekratek čas, da bi si ga ljudi zapomnili. Starejši verniki se sicer še vedno radi spominjajo lazaristov in pravijo, da so bili dobri duhovniki, v lepem spominu pa imajo tudi misijonske brate. Verniki so se mu po petdesetih letih nekako oddolžili. Mož, ki ga je Strašek pripravljal za poroko in katerega naj bi na cvetno nedeljo oklical, se je zaobljubil, da bo v spomin nanj postavil križ. To mu je uspelo uresničiti šele leta 1997 in istega leta je tudi umrl. Križ je postavil na svoji gozdni parceli, nekoliko višje od postaje križnega pota in od kraja uboja. Župljani še vedno skrbijo za njegov

Duhovenik lazarist, mučenec Janez Strašek

grob, na katerem je skromna plošča, ki so jo postavili njegovi sobratje.

Od leta 1998 se verniki na cvetno nedeljo popoldne zberejo h križevemu potu, ki se začne v Ozlju, kjer je Janez Strašek daroval zadnjo mašo. Potem gredo v procesiji po poti, po kateri je šel proti Sveticam. Zbere se okoli 200 ljudi. Na 60-letnico njegove smrti se je zbralo 500 vernikov.

Naj kraj službovanja in smrti sobrata Janeza Straška postane kraj srečevanja vernikov obeh narodov: Hrvatov in Slovencev.

P. Marko nam je razdelil podobice in nekaj različnih zloženk o Janezu Strašku ter slikanico z besedilom za otroke.

Srečanje smo nadaljevali s pogovorom in ga zaključili s skupnim kosilom. ■

Romanje na grob matere Leopoldine Brandis v Gradec

s. Marija Dolenec HKL

Sobotno jutro 25. maja, ki smo se ga že kar nekaj časa veselili, nas je pozdravilo z lepim in toplim vremenom. Dan je bil namenjen romanju na grob matere Leopoldine Brandis v Gradec. Prav ona je pripeljala prve sestre usmiljenke v naše kraje. Bilo je to zahvalno romanje ob stoletnici ustanovitve Slovenske province, ki se je najprej imenovala Jugoslovanska. Povabljeni so bili tudi člani drugih vej vincencijanske družine.

Ob sedmi uri smo krenili iz Šentjakoba ob Savi z avtobusom, kombijem in večjim osebnim avtom. Pomladna pokrajina, ki smo jo občudovali skozi okna, molitev, petje in pogovori so pripomogli, da je bila pot lepa ter da smo hitro prispeli na cilj.

V Gradcu so nas pričakale in z veseljem sprejele sestre provincialne hiše. Kmalu po prihodu smo se zbrali na dvorišču ter v procesiji in med petjem poromali v kripto, kjer je grob matere Leopoldine, mnogih sester in lazaristov. Ker nas je bilo večina prvič v kripti, smo bili najprej deležni kratke razlage o njej. Nato smo se obrnili k Bogu v hvaležnosti, da smo srečno prispeli na ta posvečeni kraj. V tihi molitvi smo prisluhnili občutjem src, ki so se priporočala vsem rajnim, ki tam počivajo. Sledila je kratka pripoved o odhodu matere Leopoldine Jožefe Brandis k Bogu 11. januarja 1900. Med skupno molitvijo so sestre prinašale prižgane svečke na grob m. Leopoldine, lazaristov in drugih sester, ki tam čakajo vstajenja. Zatem je bil čas za osebno molitev.

V kripti na grobu m. Leopoldine Jožefe Brandis

Sledila je slovesna sveta maša v kapeli provincialne hiše, ki jo je ob somaševanju ravnatelja g. Pavleta Novaka daroval vizitator g. Franci Rataj. Z velikim zaupanjem smo prosile blagoslova za prihodnja leta in za nove poklice, da bi se začeto delo lahko nadaljevalo.

Po kosilu, ki so nam ga pripravili v sestrskem domu duhovnih vaj in prijazno postregli, smo se razdelili

V spominski sobi graške provincialne hiše

v dve skupini. Prva skupina si je ogledala sestrsko cerkev in prisluhnila razlagi njene zgodovine. Druga skupina pa si je ob razlagi ogledala spominsko sobo matere Leopoldine Brandis. Nato sta se skupini zamenjali. Sledilo je še skupinsko slikanje, da se lepi trenutki ne pozabijo - in že je bil čas za odhod.

Pot nas je vodila v Maribor na ogled gradu, v katerem je sestra Leopoldina kot dekle

živela s svojo družino. V tem gradu je od leta 1938 Pokrajinski muzej, ki smo si ga, kolikor nam je dopuščal čas, lahko ogledali. V njem je ohranjena loretska kapela, v kateri se je mlada Jožefina rada zadrževala v molitvi.

Sledil je obisk stolnice in skupna molitev na grobu blaženega Antona Martina Slomška. Seveda skupinska slika ob Slomškovem kipu ni smela manjkati. Romanje smo sklenili v stolniški župnijski dvorani, kjer sta nas v imenu odsotnega župnika sprejela zakonca Bošak in nam postregla z večerjo.

Kjer je lepo, čas hitro teče. Tudi nam je. Tako je prišla ura, ko se je bilo treba podati na pot proti domu. V hvaležnosti za lepo preživet dan, tudi vreme nam je bilo naklonjeno, smo se Bogu zahvaljevali z molitvijo Večne devetdnevnice na čast Brezmadežni in večernicami. Spremljale so nas tudi besede matere Brandis, ki nam jih je prebirala ena od sester. Naj omenim samo en citat, ki naj nas spremlja na naših poteh: » O Bog, ki si zase me ustvaril, samó pri tebi danes naj ostanem. Nič naj ne moti mi duhá, usliši klice mojega srca!«

Romarji na dvorišču provincialne hiše

Obisk generalnega superiorja Tomaža Mavriča in sester iz Albanske pokrajine

s. Majda Habjan HKL

V nedeljo, 28. aprila 2019, dan po praznovanju stoletnice province v Celju, nas je obiskal generalni superior Tomaž Mavrič v spremstvu provincialnega ravnatelja Pavleta Novaka. Pridružilo se nam je še nekaj starejših sester iz Šentjakoba. Po pozdravu smo g. Tomažu voščile za njegov bližnji 60. rojstni dan, ki ga praznuje na sam praznik sv. Ludovike. Sledila je vesela delitev vtisov praznovanja 100-letnice.

G. Tomaž nam je zatem posredoval nekaj

novic o življenju in delovanju sester po svetu, kot tudi lazaristov in vincencijanske družine. Prinesel nam je pozdrave vrhovne predstojnice s. Kathleen Appler, ki se že nekaj časa bori z boleznijo. Ura spročenega pogovora je hitro minila in že se je bilo treba premakniti k maši v kapelo Doma sv. Katarine. V homiliji je g. Tomaž razvijal misel o naši karizmi in veliki vincencijanski družini. Poudaril je, da čimbolj je nekdo ubog, tem bolj se mu moramo približati in v njem gledati Jezusa.

V popoldanskem času je na naše dvorišče iz Šentjakoba pripeljal avtobus z 28 večinoma mlajšimi sestrami iz Albanije in s Kosova. Razigrane, polne veselja in mladostne svežine so vstopile v naš Dom. Nepoznanje jezika ni bila ovira. Pogovarjale smo se z rokami, sem in tja s kako besedo, sicer pa z mimiko in ljubeznijo.

Sestre so nam najprej ob branju besedila m. Suzane Guillmen zaigrale prizor o usmiljenem Jezusu. Nato je nekaj sester zaplesalo narodni ples ob njihovi glasbi, pozneje so se jim pridružile še druge. Vse smo bile navdušene in vesele. Potem smo jim na kratko predstavile našo skupnost in Dom sv. Katarine.

Med predstavitvijo se je utrnila misel medsebojne povezanosti: vsaka mlajša sestra iz pokrajine naj si izbere »botrco« med starejšimi sestrami naše skupnosti. Tako so začele navdušeno iskati med nami svoje botre. Prekipevajočega veselja, slikanja, kramljanja, spoznavanja in pisanja imen ni bilo ne konca ne kraja. Starejše sestre smo mlajšim obljubile molitev ter da jih bomo vsak dan imele v mislih in srcu.

Čas je hitro mineval, dve sestri sta naše obiskovalke popeljali še na ogled Doma. Medtem so v jedilnici pripravili pikniško večerjo z burekom, pico in pijačo. V prijetnem ozračju smo mirno povečerjale. Poslovile smo se z obljubo molitve in 'botrskega' spremljanja ter sestram zaželele varno pot v daljno Albanijo. Od tam so se nam že oglasile, da so srečno prispele. ■

Leopoldinin piknik

s. Anica Krubar HKL

Leopoldinin piknik se je pričel s sv. mašo

Leopoldinin piknik

Sestre v Šentjakobu smo v soboto, 18. maja 2019, doživele lep dan. Medse smo povabile naše »gospode in gospodarje« iz šentjakobske okolice, Mengša, Mirna in »mimoidoč«. Zbralo se nas je lepo število. Kljub telesnim omejitvam in betežnosti je vsak doprinesel svoj delež. Ob 11.30 smo imeli v cerkvi sv. Jakoba sv. mašo, ki jo je daroval provincialni ravnatelj Pavle Novak. Vsi smo vneto sodelovali z glasovi in gestami. Po maši smo sestre predstavile čudodelno svetinjo, ki je »nastajala« kar pred našimi očmi. Vsi navzoči so bili deležni daru svetinje, ki je poromala z njimi v vsakdanje življenje.

Odzvonilo je poldne in že nas je čakalo

okrepčilo na sestrskem dvorišču. Pridni kuharji iz Doma sv. Jožef v Celju so imeli polne roke dela. Mladi so urno raznosili porcije. Dobra volja brez pesmi in harmonike pač ne gre! Ob zvokih harmonike smo zaplesali »čintaro« in kar pozabili na težave v nogah, kolenih ... Prijetna glasba in pesem je vse pozdravila. Nebo nam je naklonilo vedro vreme. Prizora Bambus in Usmiljeni Jezus sta nam pokazala, da se Božja previdnost v skrbi za človeka nikoli ne zmoti.

Popoldanska ura nas je opominjala, da bo treba srečanje počasi zaključiti, kajti udeležence je čakala pot domov. Zapeli smo Angelček, varuh moj ..., dobili blagoslov g. ravnatelja, zaželeli srečno pot drug drugemu. Veselje srca bomo drugim še naprej oznanjali.

Predstavitve Marijine svetinje

Odmev na Leopoldinin piknik:

»Spoštovane sestre usmiljenke!

Še enkrat iz srca hvala za tako lepo in duhovno bogato praznovanje. Koliko preprostih besed in dejanj se je izpeljalo v soboto in se nas globoko dotaknilo v naši notranjosti.

Iz vsega sem potegnila tole sporočilo: kako dragoceni so v našem svetu duhovni poklici!

Koliko dobrega po vas prejemo prav vsi; kako se nam po vas, ki ste zvesti in stanoviti v duhovnem poklicu, razodeva Bog in se nas dotika s svojo nepojmljivo ljubeznijo.

Vsak od nas ima svoje poslanstvo: pomembno, dragoceno za naš svet. Duhovni poklici pa ste še posebej potrebni, ker živite bolj povezani z Bogom, imate posebno, duhovno službo.

Hvala vam, sestre, da ste se odzvale Božjemu klicu in da ste se mu pustile oblikovati (čeprav ste ob tem izgubile marsikaj svetnega), danes

»namakate božjo njivo«, na kateri rastemo mi, potrebni Božjih dotikov in ljubezni ... in spremljate našo duhovno rast (polje zeleni, kot v zgodbi o bambusu!). Veliko Božjega blagoslova pri vašem delu še naprej. Povezani v molitvi!«

Meta Matzele iz skupine Vera in luč, Mengeš ■

Veselite se na pikniku

»Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!« (Lk 1,38)

s. Slavica Lesjak MS

Marijine sestre so se veselile redovne preobleke in zaobljub sester v Ukrajini

Duhovnost Dekle Gospodove, ki jo skušamo živeti Marijine sestre, naj bi se tudi v našem apostolatu udeleževala na marijanski način. Naša ustanoviteljica, Božja služabnica m. Leopoldina Brandis, je našim prvim sestram kot vodilo pri poslanstvu v Prvotnih pravilih zapisala: »Kakor je Marija nekoč hitela čez hribe, da bi ljubeče stregla svoji teti Elizabeti, tako naj bolniške sestre hitijo v stanovanja bolnikov, da tja prinesejo tolažbo in pomoč, ter z najpožrtvovalnejšo ljubeznijo strežejo trpečim, h katerim so poslani...«. Zato v naši provinci sestre izpovejo prve,časne in večne zaobljube prav na praznik Obiskanja Device Marije.

Letos smo se lahko spet veselile redovne preobleke in prvih zaobljub dveh naših

novink, Katarine Vasilenko iz Ukrajine in Paule Jabbour iz Libanona, ki sta 27. nov. 2017 vstopili v noviciat v Kijevu; ter obnovitve začasnih zaobljub s. Vasiline Savčenko, ki je zadnji dve leti preživela v naši skupnosti v Štepanji vasi, zdaj pa se je vrnila v rodno Ukrajino in bo svoje poslanstvo skrbi za bolne in uboge nadaljevala v kijevski skupnosti.

Po 8-dnevni duhovni vajah, ki jih je v naši materni hiši na Dobrovi vodil dr. Peter Žakelj

CM, smo se 29. maja 2019 z vrhovno predstojnico s. Irmo Makše in s. Vasilino odpravile na pot, ki nas je z brniškega letališča vodila prek Varšave v Kijev. 30. maja zjutraj – dejansko še sredi noči, so nas gostoljubno pričakali in sprejeli pod svoj krov sosestre in lazaristi na sedežu vice-province sv. Cirila in Metoda v Kijevu. Iz Zakarpatja sta isti dan popoldan pripotovali še s. Jožica in s. Ivančica, da smo se lahko skupaj pripravile na praznik in se veselile zares lepe slovesnosti redovne preobleke in prvih zaobljub - ter obnovitve zaobljub, ki žal v našem času postaja prava redkost.

Slovesno somaševanje je vodil vice-provincial g. Jan Čop CM, ki nas je vse, posebej pa sestre, ki so naredile zaobljube, v pridigi

Redovna Ustanoviteljica m. Leopoldina Brandis je bolniškim sestram naročala, naj gredo v stanovanja bolnikov, da tja prinesejo tolažbo in pomoč

spodbudil k veselemu služenju po zgledu Marije – mladega in preprostega dekleta iz Nazareta, ki jo je Gospod popolnoma presenetil s svojim obiskom; poklical jo je, povabil jo je, ni je pa prisilil, prav nasprotno – obdaroval jo je in Marija se je tudi čutila obdarovano, zato je lahko pri obisku sorodnice Elizabete, na svoji poti služenja, pela tako čudovito hvalnico...

V naši provinci skupaj z Marijo prepevamo Magnifikat in se Bogu iz srca zahvaljujemo za ta dar mladosti v naših vrstah. Obenem prosimo Gospoda, naj vse, od najmlajše do najstarejše vodi v globine duhovnosti Dekle Gospodove, da nas bo lahko našel vesele in razpoložljive, ko nas bo vodil v širine poslanstva skrbi za najbolj uboge in pomoči potrebne. ■

Hvala, MIVA Slovenija!

s. Barbara Peterlin MS

V letošnjem letu je MIVA Slovenija skupnosti Marijinih sester v Kijevu podarila nov avto Škoda Fabia combi. Tega daru smo res vesele in zelo, zelo hvaležne vsem slovenskim dobrotnikom za tako darežljivo in odprto srce za potrebe drugih.

Štirinajst let – odkar smo Marijine sestre v Kijevu – nam je za potovanje dobro služil javni prevoz. Živimo blizu podzemne železnice, ki je za potovanje po mestu zelo praktična, saj je vedno točna in hitra. A kaj, ko vseh kotičkov mesta še ne doseže. Tam si je potrebno pomagati z »maršrutko«, tako tukaj imenujemo manjše

avtobuse, običajno rumene, vse več pa tudi že zelene in bele barve. V prvih letih res ni bilo potrebe po avtomobilu. Če smo ga že kdaj potrebovale, so nam vedno velikodušno priskočili na pomoč naši dobri sosede lazaristi. Zadnja leta pa se je precej razširila naša dejavnost v bolnišnici. Zutraaj smo odhajale od doma, vsaka s svojim oprtnim nahrbtnikom, saj je bilo potrebno vse za delo prinesiti s seboj. Od obvezilnega materiala, obleke, obutve, mila, plenice, zaščitnih rokavic, pa vse do zdravil in celo umivalnika. Po poti do avtobusne postaje je še šlo, izboriti si mesto v že tako polni »maršrutki«, pa je bilo običajno prava umetnost. Nekoč nisem dobro predvidela in sem računala, da bo prostora za vse tri. Sama sem vstopila in vrata so se zaprla, na postaji pa sta ostali s. Paula in s. Katja, obe brez denarja. Sama kričim, naj šofer vzame še njiju ali spusti mene ven, pa nič. Korajžno odpelje s postaje. Izstopim na prvi postaji, kamor sta kmalu prišli peš tudi sestri. Potem pa skupaj – polne smeha – nadaljujemo pot z naslednjo »maršrutko«.

Večkrat se nam je tudi zgodilo, da šofer za prevoz od nas ni želel vzeti denarja. Običajno smo mu potem v zahvalo podarile svetinjo. Eden izmed njih nam je hotel zanjo še plačati in komaj smo ga uspele prepričati, da svetinje delimo zastoj. Zanimivo je bilo tudi, ko so bile pred leti na obisku pri nas predstojnice iz Slovenije in Hrvaške ter še nekaj sester. Skupaj smo se vračale z obiska brezdomcev v bolnišnici. Z mestnim avtobusom nas je potovalo osem. Ko želim plačati, spovednik odgovori, da ni potrebno. Prijetno smo presenečene in previdno ga vprašam, če mu lahko podarim svetinjo.

Vzel jih je za vso družino. Treba mu je bilo razložiti pomen svetinje in to je bila kateheza za vse potnike, ki so že ves čas z vso pozornostjo spremljali dagajanje. Res je zanimivo in prijetno, kako Bog prihaja k človeku.

Pred nekaj meseci sem v bolnišnico spremljala 24-letnega Igorja. Pred časom si je zlomil nogo, potrebna bi bila operacija, ker pa ni imel denarja, se mu je kost nepravilno zarasla. Ko je počasi okrevail, je hodil z berglo. Prihajal je v Prenočišče, kjer so mu povedali, da se ob sredah popoldan zbiramo na »pogovorni skupini«. Tudi on se je pridružil in zelo prijetno sodeloval. Videti je bilo, da še ni dolgo na ulici. Kljub poškodovani nogi se je trudil, da je s priložnostnim delom, kot je razdeljevanje reklam, kaj zaslužil. Predlagali smo mu, da bi šel slikat nogo in bi lahko z izvidom vprašali poznanega ortopeda, če mu lahko pomaga. Ko se vračava iz bolnišnice na »maršrutki«, je na eni izmed postaj želela izstopiti sedemletna deklica. Ker se je postavila na napačno stran, so ji vrata priprla roko. Od vseh potnikov je prvi in najbolj glasno odreagirail prav Igor. Zahvaljujoč njegovi hitri pomoči jo je deklica odnesla brez poškodb.

Zelo lepi spomini nas vežejo na javni prevoz po Kijevu. Predvsem zaradi ljudi in dogodkov, ki jih je tako skrbno vodila Božja previdnost. Prav zanimivo je tudi, da smo avto dobile v sredo dopoldan. Sredini popoldnevi pa so namenjeni našim obiskom brezdomcev v Prenočišču, kamor smo do sedaj hodile dobre pol ure peš. Podnevi je še šlo, vračanje v temi domov pa ni bilo nič kaj prijetno. Naša prva

Misijonski avto pomaga Marijinim sestram v Kijevu, da lahko služijo mnogim bratom in sestram

vožnja je bila namenjena prav k njim. Druga vožnja pa že v zgodnjih jutranjih urah na letališče, kamor smo šle iskat naše sestre iz Slovenije. To je bilo pravo presenečenje tudi za njih. V času, ko sta bili predstojnici s. Irma in s. Slavica še pri nas, so nam lazaristi zelo slovesno blagoslovili avto. Zbrali smo se prav vsi iz njihove in naše skupnosti, da bi skupaj molili in prosili za varno in srečno vožnjo.

Z novimi možnostmi se zelo hitro pojavljajo tudi nove potrebe. Tega smo vesele, da bo avto res v službi ljudi, predvsem ubogih. Že v prvem tednu nas je starejša gospa, ki živi sama in je noge ne ubogajo preveč, prosila, da bi jo iz bolnišnice odpeljale v psihiatrični dispanzer po recepte, potem pa v lekarno in domov. Tudi naša učiteljica ruskega

jezika je ravno v tem času zelo oslabela in potrebuje, da jo pogosteje obiščemo in kaj postorimo v stanovanju. Prej smo jo že občasno obiskovale, a smo za pot k njej in nazaj porabile skoraj pol dneva. Ljudje so se začeli oglašati s svojimi prošnjami: »Lahko obiščete mojo sestro, ki doma leži bolna za rakom?« »Bi lahko obiskali mojega ostarelega očeta, ko bo dva tedna sam doma?«

Prošnje se kar množijo. Me pa smo vesele, da imamo avto in bomo tako lažje in pogosteje obiskovale ostarele in bolne na domu. Res hvala Bogu za vse naše zveste dobrotnike ter za Misijonsko središče Slovenije, za vso njihovo skrb in velikodušno pomoč. Naj vam vsem Jezus stokratno povrne vašo dobroto, v molitvi se vas vsak dan hvaležno spominjamo. ■

Letošnji »Dan odprtih vrat«

Irena Švab Kavčič

Tudi predstavniki varstva starejših našega Doma so pripravili vsebinsko in nadvse zabaven predstavitevni program

Z vselitvijo prve stanovalke 20. 5. 2008 se je za Dom sv. Jožef začela pisati zgodovina še zadnje, najmlajše dejavnosti Varstva starejših. Na ta dan tradicionalno pripravljamo dan odprtih vrat, kjer se srečujemo stanovalci, njihovi bližnji, zaposleni z družinami, župljani in lazaristi.

Naše druženje se je letos začelo z družabnimi igrami stanovalcev domov celjske regije. Stanovalci desetih domov so pripravili kratke predstavitve, ki so jih medsebojno tudi ocenili. Oceno je pridala

še tričlanska strokovna komisija, ki so jo sestavili v Ljubiteljskem gledališču Teharje. Čeprav je bilo, pomembnejše od zmage, sodelovati, so bila izbrana prva tri mesta. Pegazov dom, Dom upokojencev Šmarje pri Jelšah in Center starejših Zimzelen so odnesli posebna priznanja. Priznanja so za predstavitve svojih domov in krajev iz katerih prihajajo prejele tudi ekipe iz ostalih domov. Predstavitve, ki so jih spremljali tudi podžupan Stane Rozman, predsednik Krajevne skupnosti Stane Pompe in direktorice Pegazovega doma, doma Zimzelen in Doma ob Savinji, so

odsevale prizadevanja stanovalcev, da se vsak na svoj način, čim bolj izvirno predstavijo. Za dobro voljo je poskrbela Pihalna godba Svetina. Folklorna skupina Celje je pridala še ples, ki so obudili prenekateri prijeten spomin.

Praznični dan je bil namenjen tudi odprtju Demenci prijazne točke, ki sta jo ob glasbeni podpori Pihalne godbe Svetina izvedla predstavnica Spominčice Matejka Šmit in direktor Jože Planinšek. S tem je Dom sv. Jožef vpet v mrežo točk, katerih namen je pomagati pri ozaveščanju o demenci, razumevanju oseb z demenco in njihovih svojcev. Dom sv. Jožef, kot edini v Sloveniji pooblaščen izvajalec izobraževanja za montessori metodo za starejše in osebe z demenco, bo k temu še dodatno pripomogel.

V večer dneva odprtih vrat je odmevala podoknica. Kot nekdaj na vasi, so Fantje z Jožefovega hriba uvedli v živahno vokalno izmenjavo dekleške in fantovske pesmi. Zaključek večera v ubranih vokalnih Zbora zaposlenih in Fantov z Jožefovega hriba je ne le obuditev delčka bogate zakladnice slovenskih narodnih pesmi in običajev, ampak tudi obljuba, da se bo ta ohranjala. S hvaležnostjo, ki so jo Fantje ob prazniku izrekli tako direktorju Doma Jožetu Planinšku kakor tudi vodji zasedbe Primožu Krtu, pričakujemo naslednji Dan odprtih vrat. Upamo, da bo takrat sonce bolj

Dan odprtih vrat Doma je praznik, ko se v hvaležnosti za poslanstvo veselimo tako ustanovitelj kot družine zaposlenih

radodarno in bomo v prijetnem druženju lahko posedali še dlje časa.

Dan odprtih vrat je tudi priložnost, da vam stanovalci Doma sv. Jožef izrečemo zahvalo za zaupanje, da ste izbrali naš dom, in vašim bližnjim, ki skrbijo za ohranjanje vezi z domačimi in okoljem, iz katerega prihajate. Levji delež druženja ste prevzeli sodelavci, ki ste sprejeli izziv organizacije družabnih iger. Nekateri ste izkoristili priložnost in s sabo pripeljali tudi svoje družine. Poklic, ki ga opravljate, je zahteven, presega zgolj vsakodnevno prihajanje v službo. Izbrati takšen poklic je odločitev, ki zaznamuje življenje celotne družine. Hvala vam, za vaše današnje in tudi siceršnje, vsakdanje delo. Vsak sooblikuje in utrjuje skupnost, ki raste pod okriljem sv. Jožefa. Hvala za vaš trud, požrtvovalnost in vse veselje ter dobro voljo, ki ju prinašate na hrib. Naj nam naše druženje ostane v prijetnem spominu. ■

»Bolečina in trpljenje v slovenski postni in narodni pesmi« s Fanti z Jožefovega hriba

Urban Šajn

V Domu sv. Jožef skozi leto tečeta dva koncertna ciklusa "Glasba na hribu" in "Večeri v atriju", ki predstavljata prepoznavnejše koncertno dogajanje v Mestni občini Celje

Vokalna skupina Fantje z Jožefovega hriba je povsem spontano nastala, ko so se leta 2012 nekateri izmed starejših ministrantov na Jožefovem hribu spravili še k skupnemu prepevanju. Pesem je zazvenela, povabili so še nekaj prijateljev iz fantovskih vrst in pod vodstvom organista in pevovodje Primoža Krta vzljubili skupno prepevanje. Gre za fante in sedaj tudi že mlade moške, trenutno jih je v skupini enajst, ki so v večini iz župnije in kraja, vsekakor pa del tukajšnjega oltarnega občestva.

Že prvo leto so nastopili na domačem tradicionalnem martinovanju, kar je bil nekakšen uraden začetek njihovega delovanja. Sprva so imeli v ospredju slovensko narodno in ljudsko pesem ter napitnice, zelo hitro pa so glede na potrebe različnih prireditelj v okviru dejavnosti župnije in Doma sv. Jožef razširili program in na vrsto so prišle

tudi nabožne in umetne pesmi. Od vsega začetka delovanja skupine je pesem med njimi resnično zaživela in od takrat naprej si na Jožefovem hribu ni moč predstavljati družabnih in kulturnih prireditev brez njihove pesmi, postali so nekakšna ikona kulturnega dogajanja. Poleg pevskih vložkov pri različnih prireditvah redno pripravljajo božičnice, krajše samostojne nastope doma in v tujini, skupaj z drugo mladino s hriba so gostovali tudi med našimi rojaki v Kanadi in Clevelandu, pripravili pa so tudi že vrsto različnih recitalov: Grozdetovega, postnega, ekumenskega in podobne.

Letos pa so se prvič, zanimivo šele po sedmih letih delovanja, predstavili tudi s svojim samostojnim koncertom na peto postno nedeljo. Pripravili so nam večer, ustrezen za postni čas, z naslovom: »Bolečina v slovenski ljudski in nabožni pesmi«.

Koncert je bil tenkočutno zasnoval v treh delih z ustreznim veznim besedilom, kjer smo najprej prisluhnili slovenski ljudski pesmi. Srečevanje našega človeka s smrtjo, slovesom, vojno in tolikimi drugimi bolečimi izkušnjami je izrazito prepleteno s pesmijo, ki je vedno zmogla izražati doživljanje še globlje kot le beseda, ki dostikrat klesti. Niso

šli mimo obletnic: Velike vojne, Cankarja in Kosovela. V tem duhu so zazvenele pesmi: Oj Doberdob, Očenaš hlapca Jerneja in Bori. Sklepni del je bil namenjen odrešenjski bolečini našega Odrešenika in njegove matere Marije. Večer so sklenili z »Oljsko goro tiha noč pokriva«, ki so jo začeli zborovsko in nato v ljudskem tonu nadaljevali s celotnim občinstvom, ki je povsem napolnilo domačo cerkev sv. Jožefa in koncert nagradilo z navdušenim aplavzom.

Glede na to, da smo bili s fanti vajeni predvsem bolj fantovsko zapete pesmi, so nas z večerom resnično presenetili. Občuteno in čisto zapete pesmi so nas nagovorile in povabile k premisleku ter poglobljenemu

Vokalna skupina je začela kot oktet, ki je v kratkem času zrasla v vokalni sestavi

pogledu na življenje. Mnoge so bile prava molitev in v tem duhu je izzvenel tudi celotni večer, ki je bi sredi postnega časa še kako lepa priložnost za razmislek in prava duhovna poglobitev, ki odmeva. ■

Kresovanje s Prifarskimi muzikanti

Irena Švab Kavčič

Sponosom smo tudi letos, ob kresu, zrl v ogenj, ki je plal na hribu nad Celjem. Kot običajno smo kres prižgali po prireditvi, v katero je uvedel koncert Prifarskih muzikantov. Pozdrav domovini je izrekel celjski podžupan gospod Vladimir Ljubek. Praznovanje se je začelo z izrazom hvaležnosti pri sv. maši, kjer smo se spomnili vseh, ki so zaslužni, da imamo svojo domovino, da lahko govorimo svoj jezik in da lahko ohranjamo slovensko pesem. Združeni pod vodstvom Primoža

Vsako leto se na kresovanju pri Sv. Jožefu v počastitev praznika zbere več kot 700 obiskovalcev

Krta so zapeli Fantje z Jožefovega hriba, Jožefinke, župnijski zbor in zbor zaposlenih. Že tradicionalno pa so bili tudi z nami člani Godbe na pihala s Svetine. ■

Skupaj praznujemo in strežemo

s. Vlasta Tacer HKL

Z željo, da bi поблиže spoznali Marijo, smo MVM-jevci v tem šolskem letu pripravili zgibanko z naslovom Praznujemo skupaj z Marijo in strežemo Kristusu v ubogih, s katero smo vabili, da bi skupaj praznovali Marijine praznike. Vanjo so (ponavadi otroci) nalepili nalepko, ki so jo dobili, ko so za Marijin praznik – izbrali smo vsak mesec enega – obiskali sv. mašo.

Mladi so v nekaterih župnijah poskrbeli tudi za to, da so pri maši sodelovali z branjem ali petjem.

Hkrati so bili povabljeni tudi, da se

pridružijo karitativni dejavnosti v njihovi župniji (obisk bolnikov, koledovanje, izdelavi vizitk, venčkov...) in tudi ob tem dobijo nalepko.

Ob koncu šolskega leta so se pridružili sv. maši in pikniku, ki smo ga imeli v začetku junija v Mengšu.

Več o tem in o duhovno družabnem vikendu za osnovnošolce, sprejemu novih članov, volitvah novega stalnega sveta, pripravah za letovanje in še o čem, pa naj spregovorijo slike. ■

Kaj vse se da z vozičkom - ta vikend nas je razveseljeval poseben gost

Ko jih izročimo Bogu, jih ni več

Le kaj bi brez animatorjev :)

Pogovarjali smo se, ustvarjali, se igrali...

Udeleženci duhovnih vaj za OŠ v Šentjakobu

SKUPINE V MENGŠU

Biti mora nekaj zanimivega

Dež bo :)

Kaj bi brez pridnih rok

Kjer sta dva ali so trije zbrani...

Krog s starši

Mmm, diši :)

Najboljša golmana

Punce znajo

Dobili smo nove članice

Hvala!

Imamo nov stalni svet - z nami je Marija

Delovne akcije z brezdomnimi

Janja Završnik

Pomoč pri različnih gospodinskih opravilih

V Dnevnom centru za brezdomce v Ljubljani vsak dan poteka vrsta dejavnosti, s katerimi pomagamo brezdomnim vračati veselje do dela, ustvarjanja in življenja. Kot nadgradnja dejavnosti v Ljubljani pa že nekaj let poteka socialna rehabilitacija oziroma »sredine delovne akcije na Mirenskem Gradu«. V zadnjem letu postajajo stalnica in tako se vsaj trikrat na mesec odpravimo iz Ljubljane na Mirenski Grad. V povprečju se prijavi okrog 7 brezdomcev, ki se tudi sicer redno udeležujejo aktivnosti v Dnevnom centru. Skupino vedno spremlja vsaj eden od zaposlenih.

Naš dan se prične v Dnevnom centru, kjer skupaj pozajtrkujemo, nato pa se odpeljemo proti Primorski. Tam nas pričaka Andreja, ki

nas prijazno sprejme in nam razloži potek dela za ta dan. Naši skupini se večkrat pridruži prostovoljec Tadej, včasih pa tudi kateri od brezdomcev iz Nove Gorice. Običajno se razdelimo v dve skupini: starejši in zdravstveno šibkejši ostanejo v kuhinji, ostali pa gremo »na teren«.

Na Gradu delamo zelo različna opravila. Čez zimo smo večinoma postiljali in čistili Gnidovčev dom duhovnih vaj ter pomagali pri različnih gospodinskih opravilih v kuhinji. Ko se je začela pomlad, smo pomagali urejati okolico, pleti in okopavati. Pred kratkim smo imeli precej dela s pletjem krompirja, ki nas je zaposlovalo kar nekaj tednov. Še dobro, da so nam prvo junijsko soboto pomagali tudi udeleženci piknika za brezdomce. Zelo smo bili veseli in ponosni, ko smo njivo do konca opleli!

Brezdomni se na akcijah dobro počutijo. Ponosni so, da lahko naredijo nekaj dobrega. Pri delu so vestni, odgovorni in zavzeti. Veliko jim pomeni domačnost in topel sprejem vseh na Gradu. Veseli so tudi dobrih

Delovne akcije ob sredah na Mirenskem Gradu predstavljajo socialno rehabilitacijo

kosil, kave in sladoleda ter sproščenega vzdušja. Druženje in delo nas povezuje. Vezi ostanejo bolj trdne tudi potem, ko pridemo nazaj v Ljubljano. Že vožnja na Grad in nazaj je zanimiva, saj se večkrat razvijejo živahne debate, skupaj se pohecamo, malo pospimo in se spočijemo.

V zadnjem mesecu smo delovno akcijo dvakrat podaljšali do četrta in smo na Gradu prespali. To je bilo posebno doživetje. Večer smo popestrili z družabnimi igrami, spali smo v lepih sobah, zbudili smo se v čudovito mirno jutro brez ljubljanskega hrupa in za nameček smo že pred zajtrkom obirali jagode.

Vključevanje v delovne akcije pomaga brezdomnim narediti korak naprej v življenje

Brezdomnim je najbolj všeč mir, ki ga občutijo na Gradu, umik iz Ljubljane, svež zrak, dobra hrana in veselo vzdušje. Kot pravijo sami: »V Ljubljani smo žalostni, z Grada pa se vračamo veseli!«

Želimo si, da bi se udeleženci sredin delovnih akcij odločili tudi za pot naprej. Na Mirenskem Gradu namreč lahko bivajo tudi več dni v tednu ali stalno. To jim daje možnost novega načina življenja, umika od stare družbe in osvobajanja od različnih odvisnosti. Zato vedno znova prosimo za Božjo pomoč, da bi vsakdo vztrajal na poti, ki vodi v boljše življenje. ■

Učenje za življenje

Urška Smerkolj

Mini prostovoljci v Centru za družine Mirenski Grad

Vsak lahko naredi nekaj dobrega. Skupaj pa lahko naredimo ogromno! Dokaz za to so naši otroci, ki so bili v preteklem šolskem letu v okviru Centra za družine Mirenski Grad vključeni v program Učenje za življenje. Otroci od prvega do zadnjega razreda osnovne šole so preko konkretnega dela nabirali izkušnje za življenje. Učili so se veščin in spretnosti, za katere v šoli običajno zmanjka časa. Predvsem pa so v družbi sovrstnikov, prostovoljcev in zaposlenih razvijali zdrav odnos do dela ter življenja na splošno.

Če sam skuhaš, raje pojješ

Opravila, ki so se jih lotevali, so bila zelo raznolika. Skrbeli so za Marijin dom, v katerem potekajo vse dejavnosti centra. Pometali so hodnike, čistili stranišča, brisali prah in pospravljali. Nad delom niso bili vedno navdušeni, čeprav so morali priznati, da se je lepše učiti in igrati v čistih in urejenih prostorih. Bolj kot čiščenje jim je dišalo kuhanje. Pripravljali so mlečne malice, ki so jih skupaj z ostalimi otroki po učni pomoči pojedli še z večjim veseljem, ker so jih skuhalo sami. Radi so tudi zalivali rože po sobah in hodnikih. Sprva so si predstavljali, da gre pri tem le za sprehod po hiši, pri čemer se lahko še malo igrajo z vodo, kmalu pa so spoznali,

Kar otroci sami skuhamo, jim še bolj tekne

da lahko, če pri delu niso zavzeti, povzročijo več škode kot koristi. Učili so se, da vsako na videz še tako preprosto opravilo zahteva določeno mero natančnosti, potrpežljivosti in vztrajnosti.

Čeprav smo mladi, lahko veliko naredimo

Še poseben izziv so otrokom predstavljala opravila, od katerih vsaj na prvi pogled sami niso imeli nobene koristi. Tako so npr. za glasbeno skupino urejali note. "Zakaj moramo mi to početi? Zakaj si tega ne pospravijo sami," so bila vprašanja, ki so sprožila pogovor o tem, da je lepo pomagati drugim

V dobri družbi otroci razvijajo zdrav odnos do dela in življenja

in narediti kaj dobrega, ne da bi od tega pričakovali posebno korist zase. Pomagalo jim je, da so o sebi vedno bolj razmišljali kot o "mini prostovoljcih", ki se lahko veselijo tega, da zmorejo kljub svoji mladosti pomagati drugim. S to mislijo so nato radi poskrbeli tudi za goste Gnidovčevega doma. Zanje so urejali posteljnino, pripravljali pogrinjke, zlagali prtice in čistili kapelo. Večkrat pa so se lotili še moških opravil. Pomagali so fantom pri zlaganju drv, pri delu v mizarski delavnici in hišniških opravilih. Večkrat so tudi pleli na vrtu, obirali sadje, nabirali zelišča in celo okopavali vinograd. Pa še pisarniških opravil so se kdaj lotili. Pomagali so vnašati evidence, pripravljali voščilnice, jih zlagali v kuverte ter lepili znamke. V mesecu maju so obiskovali starostnike v Hiši Dobre volje v Mirnu in se z njimi igrali družabne igre. Izzivov je bilo res veliko!

Učenje za življenje pa ni prinašalo izzivov samo za otroke. Tudi prostovoljci in zaposleni so se ob vodenju skupine morali marsičesa učiti. Ugotavljali so npr., da je potrebno vedno premisliti in se z otroki dogovoriti, kako se bodo lotili dela. Spoznali so, kako

pomembno je, da najprej sami ozavestijo, potem pa razložijo tudi otrokom, zakaj je delo koristno in vrednota že samo na sebi. Le tako je mogoče vztrajati tudi takrat, ko postane naporno.

Največja motivacija pa je bila za otroke medsebojna povezanost in dejstvo, da so vedno delali skupaj. V nekaj mesecih se je skupina precej povečala, otroci pa so se med seboj povezali v pravo klapo, v kateri ni manjkalo smeha in dobre volje.

Ko se premagamo, smo veseli

Ob koncu naj z vami podelimo še anekdoto, ki se je zgodila, ko smo s starejšimi fanti čistili Marijin dom. Eden od njih je po mobitelu poklical mamo in ji slovesno povedal: "Mama, nikoli ne boš ugotovila, kaj delam zdajle. Daj, ugoni!" Mama je zaman ugibala. Pomislila je na vse možne neumnosti in traparije, ko pa ji je sin povedal, da je pravkar prvič v življenju počistil WC školjko, mu ni verjela. Poslal ji je "selfi", da se je slednjič prepričala, da se na Mirenskem Gradu dogajajo tudi čudeži. ■

Dom bratstva na Zaplani

Zlatko Novak

Dom Bratstva na Zaplani vabi nove obiskovalce

Zahodno od Vrhnike leži vas Zaplana, razprostrta po gričih in hribih. Leži na nadmorski višini 664 metrov. Krščansko bratstvo bolnikov in invalidov je to leta 1998 prevzelo v dolgoletni najem in upravljanje staro župnišče. Počasi so ga začeli obnavljati, predvsem z denarnimi darovi in prostovoljnimi delom članov in dobrotnikov. Dograditev doma in večja prenovitvena dela so bila zaključena leta 2008.

Dom Bratstva je prednostno namenjen bolnikom, invalidom in sodelavcem Bratstva, da bi imeli možnost najrazličnejših srečanj. Hiša z vsemi

prostori in okolico je namreč prilagojena za ljudi na invalidskih vozičkih. V času prostih terminov pa je Dom na voljo vsem ostalim ljubiteljem miru in odmaknjenosti od mestnega vrveža za njihova srečanja, duhovne vaje, najrazličnejša izobraževanja, praznovanja in počitek. Dom Bratstva je postal vezivo, ki najprej povezuje med seboj člane Bratstva. Obenem pa z dejavnostmi v Domu odpirajo Bratstvo tudi navzven, ko tu gostujejo druge skupine: prostovoljci, pevci, prvoobhajanci, birmanci, skavti, oratorijci, zakonci, slikarji, glasbeniki iz različnih krajev Slovenije. »Želimo, da bi Simpozij Zaplana postal vsakoleten dogodek, ki bi ga za svojega vzeli tudi domačini, Zaplaninci«,

je povedala koordinatorka dejavnosti v Domu Bratstva Darinka Slanovec, ki si skupaj s sodelavci prizadeva, da Dom ne bi bil pridobitev le za člane Bratstva, ampak za vso zaplaninsko župnijo in Cerkev na Slovenskem.

Nadalje je Dom prostor za medsebojno spoznavanje in sodelovanje bolnikov, invalidov in zdravih, npr.: vsako srečanje Bratstva, še posebno večdnevna srečanja, ki so mogoča le ob pomoči zdravih sodelavcev in prostovoljcev, so priložnost za medsebojno duhovno obogatitev, vzgojo za življenje in sklepanje prijateljstev. Dom je urejen, oskrbovan in obljuden. Člani Bratstva se vanj radi vedno znova vračajo, saj so tu našli svoje prijazno zbirališče.

Največja prednost Doma Bratstva je odmaknjenost od mestnega vrveža in hrupa avtomobilov. V tišini narave se duša in telo odpočijeta, prelepa okolica daje mnogo možnosti: klepet pod lipo, sedenje v travi, lovljenje sončnih žarkov, pogled na Triglav, ... Dom je dobro izhodišče za prijetne sprehode. Dom Bratstva ima veliko dvorano, v katero lahko sprejme do 100 ljudi. Običajno skupine v dvorani izvajajo svoj program in obedujejo, tako da postane tudi jedilnica. V Domu je 28 postelj, zložljiva ležišča pa omogočajo, da sprejme tudi do 40 oseb. Ima pa tudi dobro opremljeno kuhinjo, v kateri si skupine lahko same pripravijo hrano.

Dodatne informacije in rezervacije Doma lahko dobite pri koordinatorki dejavnosti v Domu Darinki Slanovec, na telefonu 031 641 227 ali na: darinka.slanovec@siol.net

Dobrodošli na Zaplani!

Andreja Golob iz Ljubljane:

V Dom Bratstva na Zaplani rada prihajam zaradi dobrega vzdušja, ki vlada med nami, člani Bratstva. Med seboj se dobro poznamo in smo veseli, kadar pridemo skupaj. Na Zaplani se dobro počutim, saj Dom obdaja tudi lepa narava. Tja hodim na duhovne vaje, na počitnice in na različna druga srečanja članov Bratstva.

Blaž Romih iz Ljubljane:

Dom Bratstva na Zaplani mi veliko pomeni. Nudi mi prostor, kjer se srečujem s prijatelji. Tam se napolnujem z novo močjo, hkrati pa se počutim sproščeno. Zaplana je zame predprostor nebes in ob vrnitvi domov se počutim prerojeno. V to oazo miru se vedno znova odpravim poln pričakovanj. ■

Vincencijev dan

Martina Orožen

Kot vsako leto, so se tudi letos zbrale vse tri skupine Vincencijeve družine: iz Ljubljane, Tržiča in Mirna pri Gorici, na svoji enodnevni duhovni obnovi. Z leti in starostjo se naše število manjša; bilo nas je le 27. Tokrat smo s svojimi voditelji, g. Zdravkom Pogorelcem, g. Jožetom Zupančičem in vizitatorjem g.

Francem Ratajem, poromali v božjepotno središče v Novo Štifo na Dolenjskem, ki pripada župniji Sodražica.

17. junija 2019 smo se sredi dopoldneva zbrali in pozdravili pod starodavnimi lipami pred frančiškanskim samostanom. Gostoljubno nas je sprejel in z dobro kavo postregel p. Tadej Inglič. V prostorni večnamenski sobi z Bohkovim kotom, velikansko družinsko mizo in staro krušno pečjo smo začutili nekdanjo domačnost. Razvrstili smo se okrog mize in po skupni molitvi prisluhnili nagovoru g. Zdravka Pogorelca.

Člani Vincencijeve družine so se zbrali na duhovni obnovi v Novi Štifi na Dolenjskem

Bog ima srce za človeka

Spregovoril nam je o nadvse pomembni temi, o Ljubezni Božjega Srca, ki navdihuje vse delo Vincencijeve karizme. Smo v mesecu juniju, ki je posebej posvečen Božjemu Srcu, zato je prav, da to ljubezen globlje spoznamo, doumemo in občutimo.

Bog ima srce za človeka, zato naj bi tudi človek imel srce za Boga in bližnjega. Preprosto rečeno. Ko pa skušamo to resničnost udejanjati, se zavemo, kako globinsko-pomenske razsežnosti vsebujejo te besede. G. Zdravko nam jih je postopno odkrival, da bi nas tako pripeljal do bistva, do »dna« ljubezni, ki se uresničuje v darovanju.

Teologija govori o Božjih lastnostih, mi pa imamo rajši Boga, ki mu rečemo »Oče naš«, Boga, ki ima srce za vse, tudi za nezatna in nevredna bitja. Ne »iz nič«, marveč iz srca, polnega ljubezni, je Bog ustvaril svet. Tako Božje srce utripa in bije za vse, kar je ustvarjeno, posebej za človeka. Vzljubil nas je, in naša srca oblikuje po svojem srcu, zato je polno nerazločljivega hrepenenja po njem.

Zgodovina odrešenja je eno samo razodevanje in zavzemanje Boga za človeka. Zato je Božje srce »ranljivo« zaradi naše grešnosti, naše oddaljenosti od njega. Rad bi ga ohranil v svoji bližini, ga privedel k sebi in objel kot oče izgubljenega sina. Jezus, ki pozna globino Božjega srca, nam to ljubezen odkriva s svojim življenjem in oznanjevanjem, razodeva s smrtjo in vstajenjem. Tako moremo spoznati, da srci Očeta in Sina bijeta v sozvočju in se stapljata v Svetem Duhu, v Sveti Trojici, ki je eno samo kroženje ljubezni. V to sozvočje smo povabljeni tudi mi. Bog, ki nas ne potrebuje, noče uživati svoje sreče brez nas. Tako je vse obdano z ljubeznijo Troedinega Boga ...

Takšnega Boga pa ni mogoče dojeti le z razumom, marveč le s srcem. Samo tako, da mu na stežaj odpremo vrata svojega srca. Bog Jezusa Kristusa je drugačen kot Bog filozofov. Je krhek, je občutljiv, ranljiv, je mojega rodu. Da bi jaz mogel okušati Božjo naravo, je on vzljubil moj prah! Samo če ljubim Boga, morem spoznati, da je Bog ljubezen.

Srce je kraj srečanja v ljubezni

Kakšno pa je naše srce? To je središče, ki ga more preiskovati in spoznavati samo Božji Duh. Je kraj odločanja, kraj resnice, kjer izbiramo življenje in smrt, je kraj zaveze z Bogom. Se tega zavedamo? Srce je kraj

Oltar v cerkvi Marije Vnebovzete v Novi Štifi

srečanja v ljubezni. Če mi Bog govori na srce, ga ne bom slišal drugače, kot da mu takoj prisluhnem. V njem najdem moči za vsakdanje darovanje. To vstopanje v srce pa je molitev. Molilci iz zakladnice Božjega srca zajemajo zaklade zase in za svoje brate in sestre. Tako prav oni postanejo največji dobrotniki in največja sila sveta ...

Ali imam srce za Boga?

Bog se je tako »navezal« na človeka, da ga ni zapisal le na svoje dlani (tako starozavezni prerok), ampak v svoje srce. To »navezanost«, naklonjenost, vedno na nove načine izkazuje. Že izkušnja Izraelcev je bila, da je Bog kljub njihovi nezvestobi zvest. Božja ljubezen se do njih ni ohladila, marveč jim je izkazovala nove izraze naklonjenosti. Zato ne prisila, marveč vedno večja Božja ljubezen je ljudstvo prepričala, da »sreče zame ni brez tebe«, zato

Udeleženci duhovne obnove so prisluhnili razlagi zgodovine svetišča

se je vračalo k njemu. To pa pomeni, da ima Bog srce tudi zame. Ali pa imam jaz srce za Boga? Ali imam srce za bližnjega? Ali nas naše samoljubje, vrtenje okoli lastnega jaza, ne dela neobčutljive za druge? Ob Bogu, ki je po svojem bistvu bitje za druge, moram tudi jaz postati človek za druge ... Človek pa je nagnjen k temu, da iz vsake pobožnosti, tudi do Jezusa in Marije, naredi »pobožno vajo«. Tudi vero more skrčiti na izpolnjevanje dolžnosti, zapovedi. Verovati pa dejansko pomeni: ljubeče se okleniti Boga, ki je naš Oče, v Kristusu naš brat, v Svetem Duhu naš posvečevalec. Vera je radostno prijateljstvo z Bogom. Ni nekaj neosebnega, marveč medosebna povezanost v ljubeč odnos z osebnim Bogom. Verovati pomeni podariti srce. Dokler bo kristjan izpolnjeval le najstrožje zapovedi, ne bo doživel lepote in osrečujoče moči krščanstva ...

Krščanska duhovnost je močno razvila pobožnost in čaščenje Jezusovega Srca. Tako je otajala ledeno vzdušje hladnega razumarstva, ki je izviralo iz racionalizma in

janzenizma. Ne bi bilo prav, če bi Jezusovo Srce »osamili«, ne prepoznavali v njem razodetja Božjega Srca, saj Jezus pravi: »Kdor vidi mene, vidi Očeta.« Tako so tudi Jezusova dela Očetova dela.

Kje se dobrota Jezusovega Srca najbolj razodeva?

1. Jezus ima srce za uboge, bolne, trpeče. Jezusu so pri srcu tisti, ki morajo skozi stiskalnico bolečin. Rešuje jih izoliranosti, kamor jih je pahnila bolezen ali trdosrčnost. Ozdravljal je ljudi telesnih bolezni, jim posvečal skrb, pozornost, ljubezen. Vračal jih je v človeško družbo, iz katere so bili pogosto izključeni (gobavci). To pa je tudi nam v zgled! Človeška družba je zdrava toliko, kolikor se je pripravljena posvečati bolnim.

Jezus pa je tudi sam postal »mož bolečin«. Stopil je, zavržen od svojega ljudstva, v vrste bolnih in trpečih, stopil

med zavržene in izgnane iz družbe normalnih, pravovernih, bil je izgnan iz shodnic, zavržen od voditeljev ljudstva. Ničesar ni imel in končno je umrl nasilne smrti zunaj obzidja med izvrženci ljudstva in zločinci ... S tem dogodkom se je tudi za bolnike in trpine vse spremenilo. Evangelist Matej po Izaiju pravi: »On je prevzel naše slabosti in si naložil naše bolezni.« Na križu je bilo vse ozdravljeno ...

2. Jezus ima srce za zatirane. Srce ima za tujce, cestninarje, nevernike, ki so jih Judje imenovali grešnike. V Vincencijevem času so bili to berači, kaznjenci na galejah in najdenčki. Kateri so danes? Krščanski Bog je Bog zatiranih in ubogih! Vendar ni najhujša prisila tiranov v zunanje suženjstvo, hujše je notranje hlapčevanje grehu! Tako smo si sami najhujši zaslužjevalci. Jezus pa osvobaja oboje: zatirance in zatiralce. Ne osvobaja nas le zunanjih vezi, marveč osvobaja celega človeka. »Za svobodo nas je odkupil Kristus« (sv. Pavel), in to tako, da je nase vzel podobo hlapca in bil pokoren do smrti na križu.

3. Jezus ima srce za grešnike. Največje suženjstvo je greh, ki je zavrnitev Božjega Srca. Je dejansko zakrknjenost srca, obubožanje in nevredno stanje človeka. Jezus pa ozdravlja človekovo srce, saj iz njega prihajajo hudobne misli, uboji, prešuštvo, tatvine, kriva pričevanja. Jezus nas ozdravlja tako, da sam prevzema nase grehe in postane žrtveno jagnje. To je edina resnična osvoboditev, po kateri more človek doseči resnično svobodo. Jezusova smrt na križu je najmočnejši dokaz brezmejnega Božjega ljubezni.

Zakonitost ljubečega srca je njegova trajna odprtost za drugega, soudeležnost z njim. Jezus nam razodeva globine Božje ljubezni, zato naj bi jo kristjan razodeval drugim. Tako se nadaljuje kroženje ljubezni, ki izvira iz Boga in se k njemu vrača. Prenoviti nas more le Jezusova ljubezen do vseh ljudi, posebej do zavrženih, zapuščenih. Tudi med nami so ljudje, ki darujejo življenje za druge. Taki in njim podobni skrbijo, da se kroženje Kristusove ljubezni nikoli ne prekine. Po njih Kristus nadaljuje svoje poslanstvo ozdravljenja, odrešenja in ljubezni. Tak je bil sv. Vincencij, zaščitnik in vzornik vseh, ki v različnih okoliščinah nadaljujejo dela krščanske ljubezni. Taki bodimo tudi mi!

Božjepotna cerkev Marije vnebovzete

Duhovno poživljeni in okrepljeni smo se podali k sv. maši v prelepo, starodavno božjepotno cerkev Marije vnebovzete. Vsa žari v »zlatem oltarju« in angelci jo spremljajo v nebesa, nad njo pa bedi Sveta Trojica. Naši trije duhovniki so sv. mašo darovali po namenih tržiške in mirenske skupine – ter za blaženi pokoj dveh koroških Slovencev, očeta in sina, Mirka in Boruta Schnabl od daljne Gospe Svete. Sebe in vse svoje smo izročili Mariji, z zahvalo, da nam je dano doživljati kaj tako lepega in dragocenega ...

Po maši nas je p. Tadej seznanil z legendo, ki pričuje o skrivnostnem začetku tako nenavadno lepe in velike romarske cerkve. Nek samotar je v davnih časih molil na tem gozdnatem hribu. Nekega dne se mu je prikazala Božja Mati z Detetom. Naročila je, naj ji tukaj zgradijo kapelo ali cerkvico. Graščaku v Ribnico je prenesel to Marijino željo. Ta mu ni verjel, dal ga je zapreti. Birič, ki ga je peljal v ječo, pa je oslepel. To je

graščaka streznilo; spregledal je in začel z gradnjo, ki pa jo je dokončal šele njegov potomec. Cerkev v Novi Štifti je tako stala, že preden je Krištof Kolumb odkril Ameriko! Vse od takrat je živo romanje k njej ob vseh Marijinih praznikih. Nič ni teh pobožnosti ustavilo: ne Turki ne vojne ne naravne nesreče. Skozi stoletja so jo verniki prenavljali, lepšali. Zlasti v dobi baroka, ko so prizidali Svete stopnice, pokrili zunanji krožni hodnik za romarje. Osmerokotni arhitekturni tloris simbolizira sedem dni stvarjena in nedeljo (8. dan), ki je dan vstajenja. Prvotno je cerkev imela osem oltarjev, zdaj so še samo trije. Med vojno je granata priletela na streho. Kupola se je pogreznila v notranjost, uničila stranske oltarje in freske. Prestrašeni so domačini pritekli, zaskrbljeni, kaj je z Marijo? Marija pa je ostala kakor prej ... Obnovljena cerkev zdaj spet trdno stoji na hribu, ki si ga je nekoč izbrala. Romarji jo množično obiskujejo, se ji vdano priporočajo, zavetje ji dajejo starodavne lipe, zanjo pa skrbijo bratje frančiškani ...

Minilo je duhovno bogato dopoldne in podali smo se še v Ribnico, kjer nas je prijazni ribniški župnik mag. Anton Berčan popeljal v župnijsko cerkev sv. Štefana-papeža in nam predstavil njeno, v davnine »zakopano« zgodovino. Kaže, da je krščanska vera sem prišla iz Dalmacije, da je cerkev prvotno pripadala senjski škofiji. Iz Dalmacije izvira čaščenje sv. Štefana-papeža, mučenca. Šele kasneje je Ribnica pripadla Ogleju. Bila je sedež slovečega Dolenjskega arhidiakona in že v 14. stol. imela župnijsko šolo (njen učenec naj bi bil v 19. stol. tudi France Prešeren). Vrsta uglednih duhovnikov, vse do sedanjega arhidiakona, je tukaj delovala. Med drugim je bil tu več let za kaplana Valentin Vodnik. Vera se je utrjevala in prvotna cerkev je postajala premajhna.

Sedanjo cerkev mogočnih razsežnosti so v skladu z dostojanstveno preteklostjo začeli kot peto graditi v sredi 19. stol. (1868) še »kot cesarsko faro«, za denarje cesarja Franca Jožefa, ki je bil njen patron. Ribničani se namreč nikoli ne dajo; vedno imajo svoj prav! Kar je sredstev za gradnjo cerkve zbral njen zaslužni dekan g. Ignacij Holzapfel, je skupaj s svojimi prihranki daroval za prvo gluhonemnico v Ljubljani (zgrajena šele l. 1900). Mogočna cerkev je zgrajena v historičnem romanskem slogu, krasijo jo Koželjeve dekorativne poslikave v »Jugendstil«, kot tudi mnoge druge vrhunske umetniške podobe in kipi sodobnih slovenskih umetnikov, ki so nastajali vse do druge svetovne vojne. Oltarno podobo sv. Štefana-papeža je naslikal Ivan Grohar, marmornati oltar pa je delo kiparske šole Franca Ks. Zajca; dvojna vratca tabernaklja so izdelana po načrtih Ivana in Helene Vurnik. Vojna vihra je marsikaj »odnesla«, tudi prvotna zvonika. Vendar je povojni župnik Alojzij Dobrovoljc še uspel nagovoriti mojstra Jožeta Plečnika, da je napravil načrt zanj (sta njegova zadnja stvaritev). Tako Plečnikova monumentalna zvonika krasita ribniško dekanijsko cerkev. Obnovljena je navzven, obnovljena navznoter! Ob nedeljah se pri sv. mašah zvrsti preko 2000 vernikov, veroučnih učencev je preko 500, prvoobhajancev in birmancev pa je tudi letos bilo preko 60. Z veliko hvaležnostjo smo pred Najsvetejšim zmolili litanije sv. Vincencija ter si ogledali še novo zimsko kapelo v prenovljenem župnišču. Marsikaj je še v nastajanju in priča, da je vera v ribniški dolini njihova – in živa! Zahvalili smo se dekanu g. Berčanu za prijazno naklonjenost in se poslovili. Z novimi spoznanji in ganljivimi doživetji smo zaključili naš skupni Vincencijev dan, hvaležni Bogu in Mariji za naše druženje in za duhovno obogatitev. ■

Koncert dveh domskih umetnikov

Vincent Cink

Kitarist Natko Štiglic je ob spremljavi pianista Gašperja Vuge navdušil poslušalce

Aprila 2019 se je ob v Vincencijevi dvorani Študentskega doma Vincencij odvijal prav poseben koncert. Natko Štiglic – kitarist, je v spremstvu pianista Gašperja Vuge prav pobožal po naših ušesih. Na žalost ali srečo sem na koncert zamudil. Na srečo zaradi tega, ker sem lahko občutil energijo, ki sta jo glasbenika ustvarila v dvorani pred mojim prihodom. Čim sem vstopil v dvorano, sem začutil veliko umirjenost in visoko koncentracijo vseh poslušalcev. Na začetku se mi je zdela kar malo pretirana.

Pri sebi sem pomislil, da so mogoče že vsi zdolgočaseni. A čim sem se usedel in jim prisluhnil, sem doumel, kaj se dogaja. Glasbenika sta jih s svojo spretnostjo popeljala v drug kraj. Njuna melodija me je takoj prevzela in kot drugi poslušalci sem tudi jaz kot začaran strmel vanju. Zvoki so prežemali dvorano in se širili v naša srca. Res sta se izkazala in pokazala celotnemu domu, kako vrhunske umetnike imamo med nami. Odlično, fanta, kar tako naprej! ■

Otroci Brezmadežne iz župnije Sveta Marija – Trbovlje

Alojzija Slavka Urigel

Smo skupina otrok Brezmadežne v župniji Sveta Marija – Trbovlje. 4. junija bomo obhajali 3. obletnico delovanja naše skupine.

Število vseh članov pri nas je 36 v župniji in 8 iz dveh sosednjih župnij. Srečujemo se vsak torek pred večerno sveto mašo, kjer je redno prisotnih od 28 do 32 članov. Molimo Večno devetdnevnicu in to v času, ko ta molitev poteka tudi na samem kraju prikazanja Marije sv. Katarini Labouré v kapeli na ulici du Bac 140 v Parizu.

Veselimo se vsakega torka, ko se združimo pri molitvi, predvsem pa nas navdihujejo milosti, ki nam jih na naše prošnje poklanja nebeška mati.

Z velikim zaupanjem se ji zato v prošnjah, ki jih ni malo, na vsakem srečanju priporočamo in jo prosimo za pomoč. Čutimo njeno navzočnost predvsem pri povezanosti nas, članov Združenja

Goreči molilci iz Trbovelj

čudodelne svetinje, velikih uslišanj, kot so ozdravljenja, reševanje odnosov, pridobitev službe in drugo.

Najlepše uslišanje smo doživeli pred kratkim, ko nas je babica male deklice iz neverne družine prosila za molitev, ko je hudo bolna 3. letnica čakala na

Molilci se veselijo molitvenega druženja, še bolj pa prejetih milosti

operacijo za transplantacijo jeter. Izročila sem ji Marijine svetinje in obrazec molitve s priporočilom, naj vsa družina moli za ozdravljenje. Z zaupanjem v Marijino pomoč smo začeli v ta namen vsi moliti: na zadnjem zdravniškem

pregledu je bilo

ugotovljeno, da se stanje izboljšuje in operacija verjetno ne bo potrebna. Brezmadežni hvala vnaprej!

Težko je opisati radost in pripadnost, ki nas navdaja v času molitve in tudi pri življenju občestva. Čut pripadnosti nas vedno znova poživlja; milost, da nas je Marija sprejela za svoje, pa nam daje moč za zvestobo molitvi in pri dejanjih ljubezni v vsakdanjem življenju. Ponosni smo, da smemo biti otroci take matere, kot je Brezmadežna Devica Marija.

Naš pozdrav ob zaključku srečanja in tudi ob tem kratkem sestavku pa je: O Marija, brez madeža spočeta, prosiš za nas, ki se k tebi zatekamo!

Po Brezmadežni torej, vsem pristrčen pozdrav od Otrok Brezmadežne iz Trbovelj!

Z velikim zaupanjem se zatekajo k Brezmadežni

Bolj pomembno je biti dragocen v Božjih očeh, kakor pa biti dragocen v očeh tega sveta

Alen Salihović

Srečanje družin Aninega sklada v Šentjakobu ob Savi

Na god svetega Florjana, zavetnika gasilcev, je v Šentjakobu ob Savi potekalo tradicionalno srečanje Ustanove Anin sklad, ki podpira družine z več otroki. Več kot 170 otrok iz skoraj 45 družin ni zmotilo slabo vreme za prihod na srečanje, ki je nosilo naslov »Otroci so dar«. Zbrane je med sveto

mašo nagovoril provincial minoritov p. Igor Salmič, ki je vse opogumil, da je po strahu tudi veselje. O tem, da je otroke treba vreči iz gnezda, pa je staršem spregovoril Aleš Čerin.

Že tradicionalno srečanje družin, ki so ga v veliki meri pod svoje okrilje sprejele sestre usmiljenke, pri programu pa sodelovale tudi druge sestrskeske ustanove, se je začelo z mašo v cerkvi sv. Jakoba. Objemi in stiski rok pred mašo so nakazovali, da bo srečanje uspelo, kljub dežju, ki je pozdravljal prisotne. P. Igor Salmič je dejal, da nas v življenju pogosto zajame strah, ko nam ne gre vse po načrtih. »Ste kdaj pomislili na to, da so lahko te šibkosti in krhkosti blagoslov? To je

lahko tudi znak, da nam Bog hoče dobro,« je poudaril in dodal, da strah nima zadnje besede. »Najlepša novica v življenju ni to, da je vse super, da nimamo težav, da v družini vse štima. Največje veselje je v tem, da je Jezus v vsakršni situaciji z nami. To je najlepša novica! Jezus ni prišel na svet zato, da bo odpravil vse naše težave ali pa da bo odpravil

preizkušnje in trpljenje. Veliko globlje je tukaj noter. Jezus je prišel k nam zato, da bi nam sporočil, da smo dragoceni, da imamo vrednost v Božjih očeh in to tudi takrat, ko občutimo preizkušnjo. To je najlepša novica, to je vir veselja,« je poudaril p. Igor in nagovor sklenil s poudarkom, da ne smemo pozabiti, da je Bog še pred stvarjenjem sveta vedel za nas. »Bolj pomembno je biti dragocen v Božjih očeh, kakor pa biti dragocen v očeh tega sveta,« je povedal.

Sveti maši je sledilo srečanje med družinami, po tem pa so se otroci prepustili ustvarjanju na delavnicah, ki so jih vodili animatorji, starši pa so prisluhnili predavanju Aleša Čerina, ki je spregovoril o tem, da je treba otroke vreči iz gnezda. Kot je dejal, je šlo za provokativen naslov, vendar je treba po njegovih besedah otroke pripraviti na ta korak. »Se pravi, da ko se otrok rodi, da se zavedaš, da bo šel in potem ga od zibke naprej pripravljaj oziroma mu razvijaj mišice. Pa pri

tem ne mislim samo fizične mišice, ampak tudi mišice volje, naravnosti, uma, spretnosti, vse čas mu ji krepiš. In potem je sposoben odleteti iz gnezda in ko pride čas na to, da mu pri tem tudi pomagaš,« je dejal staršem in dodal, da pri trditvi otroka, da gre, ne vprašaj, kdaj se vrne, ampak do kdaj ga ne bo. Opozarja, da namesto, da bi starši krepili 'mišice' svojih otrok, delajo namesto njih in mišice zakrniijo. Vse je povabil, naj bodo na to pozorni.

Predavanju je sledilo prijetno srečanje. Uprava se zahvaljuje vsem, ki so sodelovali in pomagali, da je srečanje uspelo. V prvi vrsti sestram usmiljenkam, sestram drugih skupnosti in vsem družinam, ki so prišle ter dragim dobrotnikom, da srečanja omogočajo. Ob sklepu so vse povabili, da ob sredah molijo za družine in dobrotnike Aninega sklada, ki že 21 let podpirajo družine z več otroki. ■

Otroci so veselo ustvarjali na delavnicah

Ustanovo Anin sklad bo prihodnja štiri leta vodil p. Milan Kos OFMConv

Alen Salihović

P. Milan Kos

Ustanovo Anin sklad bo prihodnja štiri leta vodil minorit p. Milan Kos. Aprila je Konferenca redovnih ustanov Slovenije (KORUS) imenovala novo upravo in nov nadzorni svet ustanove.

»Poslanstvo Aninega sklada je v tem, da se resnično trudimo, da bi družinam ponudili

možnost predvsem kakovostnega duhovnega življenja. To pomeni, da se lahko udeležijo različnih duhovnih prireditev, kjer bodo dobili tisto, česar drugje ni mogoče dobiti. Predvsem pa da družinam pomagamo pri njihovem vsakodnevem življenju, pri težavah, s katerimi se srečujejo, da jim pomagamo svetovati, da iščemo pomoči in rešitve, ki bodo njihovo življenje delale lepše,

kakovostnejše in bolj bogato. Ne nazadnje pa je naša pomoč v tem, da jim po naših zmogljivostih, kolikor jih ima ustanova, pomagamo pri njihovem vsakodnevem življenju,« poudarja predsednik ustanove p. Milan Kos.

O izzivih, s katerimi se danes srečujejo družine, p. Milan Kos dodaja: »Izziv družine danes vidim v tem, da je prostor, kjer otroci doživljajo varnost, vzgojo, predvsem pa dobivajo smernice za kakovostno življenje. Danes je okolica nekako naravnana na težko življenje in se je treba boriti, predvsem pa niso poudarjeni medsebojni človeški odnosi, ki so potrebni za lepo življenje. Prav zato vidim izziv v tem, da družina nudi priložnost otokom, da se učijo in pripravijo na življenje, ki bo osrečujoče in lepše v njihovi prihodnosti.« To po njegovih besedah velja tudi za velike družine, saj bo le tako slovenski narod ohranjal svojo prihodnost.

V upravo so bili poleg p. Milana Kosa imenovani še s. Hermina Nemšak FBS, ki je postala blagajničarka, Alen Salihović, ki je postal podpredsednik ustanove, ter članici, mama devetih otrok Nadja Mehle in sestra Irena Novak HMP. Člani nadzornega sveta pa so brat Primož Kovač OFMConv, predsednik, ter članici sestra Marta Rauh HKL in Jelka Pegam.

Ustanova Anin sklad si že 21 let let prizadeva pomagati družinam z več otroki pri premagovanju težav, čeprav so naše finančne možnosti v zadnjih letih precej omejene, pa mesečno vseeno pomagamo še vedno približno 45 družinam. Pomagamo na različne načine, kot so svetovanja, iskanje zaposlitev, urejanje zadev s področja socialno-varstvenih pravic in

podobno. V ustanovo je vključenih 200 družin.

Ustanova Anin sklad si prizadeva, da bi se več staršev odločalo za tretjega in četrtega otroka, da bi bile številčnejše družine v družbi bolj razumljene, da bi se med seboj spoznavale in se podpirale, da bi se pospeševal pozitiven odnos do zdravega družinskega življenja in da bi bilo javno »ozračje« naklonjeno družinskim vrednotam. ■

V ustanovo Anin sklad je vključenih okrog 200 družin

Delati to, kar Bog hoče od mene

s. Vlasta Tacer HKL

V MVM-ju veliko moči posvečajo delu z mladino

22. junija so v Šentjakobu ob Savi potekale volitve novega stalnega sveta MVM. To je pomemben trenutek v življenju MVM. Stalni svet je izvoljen za tri leta in je kot nek motor, ki poganja, velikokrat nevidno in v ozadju, delovanje MVM. Hvala Primožu, Katji in Andreju, ki so ta motor poganjali do sedaj. Hvala Andražu, Mirjam in Tadeju, ki so velikodušno sprejeli, da bodo to

prevzeli. To so lažje naredili, ker vedo, da imajo ob sebi podporo in čudovito ekipo mladih, ki so pripravljeni, da v življenju naredijo nekaj več.

Ob tej priložnosti sem povabila Primoža in Andraža, da povesta nekaj besed...

Če se lahko na začetku na kratko predstavita. Kdo sta? Kakšno je vajino poslanstvo?

Primož: Moje ime je Primož, prihajam iz Mengša. Star sem 22 let, rad se ukvarjam s športom, izdelujem stvari iz lesa in ustvarjam družabne igre. Decembra 2016 sem bil izbran za narodnega voditelja Marijanske vincencijanske mladine in od takrat nekaj več časa posvečam pastoralni za mlade.

Andraž: Sem Andraž Vučko, star sem 21 let in moje poslanstvo je čim več ljudem približati Jezusa; delati to kar On hoče od mene.

Katera vrsta pastore vaju nagovarja?

Primož: Najbolj me nagovarja ravno pastorela za mlade, saj sem tudi jaz del te in se mi zdi, da ponuja pester izbor dejavnosti.

Andraž: Najbolj me nagovarja misijonska pastorela, ne vem točno zakaj, ampak v njej se lahko popolnoma sprostim in Jezusa oznanjam na ogromno različnih načinov od standardnih pogovorov o veri, katehez, molitev, pa vse do igranja nogometa in same preprostosti v življenju.

Kaj je tisto, kar nagovarja mlade? Kaj lahko Cerkev da vam in vi Cerkvi?

Andraž: Po mojem mnenju mlade najbolj nagovarja oziroma preseneča to, ko začnejo dojemati, kako neskončna je Božja ljubezen do vsakega človeka brez izjeme. Ko mladi začutijo to ljubezen, se zavejo, da Cerkev ni le neko združenje, ki te omejuje, temveč bližnjica do neskončnih darov milosti in sreče ki jo ima Jezus pripravljeno zate.

Primož: Po mojem mnenju mladi najbolj potrebujejo okolje, v katerem se lahko sprostijo, zabavajo, pogovarjajo z vrstniki o temah, ki so jim zanimive in zaupajo skrbi ljudem, ki jih ne bodo obsojali, pač pa jim bodo poskušali pomagati.

Kakšno je po vajinem mnenju poslanstvo MVM-ja? V čem se razlikuje od drugih gibanj v Cerkvi?

Andraž: Bistvo MVM-ja je v tem, da se poleg vsega drugega držimo načel sv. Vincencija oz. se poskušamo približati njegovi karizmi. Hkrati z vsem tem pa je tu še poudarek na Mariji, ki nam daje zgled v materinski ljubezni še posebej do otrok, ki to ljubezen nujno potrebujejo. Zato tudi v MVM-ju veliko časa posvečamo delu z mladino.

Primož: Bistvo MVM-ja je, da nismo mi samo tisti, ki prejemo, ampak tudi nudimo. Člani pa moramo biti med seboj povezani, da lahko podpiramo drug drugega, saj ko vidiš, da imaš za seboj skupino, veš, da ti bodo drugi priskočili na pomoč.

Kje si se srečal z MVM? Kakšen vtis in pečat pušča MVM na tebi?

Primož: Z MVM-jem sem se prvič srečal na letovanju, in sicer kot pomočnik animatorja. Najbolj me je pritegnila dobra družba, sproščeno okolje in občutek, da delam nekaj dobrega za druge. Spoznal sem, da lahko tudi majhna skupina doseže velike rezultate. Če so tvoji nameni pravi, bo vedno nekdo, ki te bo podpiral in na poti ne boš nikoli sam. Veliko mojih najlepših spominov

se je odvijalo ravno na dogodkih MVM; tu sem spoznal dekle, ki je moja zaročenka, zato mi je MVM pustil čudovit pečat v mojem življenju.

Andraž: Z MVM-jem sem se prvič srečal na letovanju v Izoli, ki je nekakšen vrhunec dogajanja. Na meni so pustili nepozaben vtis obrazi nasmejanih otrok, med katerimi je bilo mnogo takih, ki so šli na morje prvič v življenju. Od takrat naprej delam vse, kar je v moji moči, da bi bilo takuh nasmejanih obrazov čim več.

Kakšna je vajina vizija MVM? (kaj ohraniti, kaj spremeniti, kaj dodati, kaj predlagajš)

Andraž: Sama vizija, ki se mi poraja v glavi, je, da bi MVM povečal število krajev, v katerih bi redno delovali, hkrati pa povečati število udeležencev na letovanju v Izoli, ki je kljub dvema terminoma vsako leto do zadnjega kotička zapolnjen.

Seveda bi ohranil mnogo stvari, ki so jih pripravljale že skupine pred mano od dobredelnih pek peciva, izdelovanja voščilnic, širjenja MVM-ja in čudodelne svetinje, sodelovanja pri sv. mašah, rekrutiranje novih in ohranjanje starih animatorjev ... No pri ohranjanju bi seveda dodal nekaj več skupnih piknikov in morda kakšne športne in podobne delavnice ... vendar bo treba to še dodobra predelati in prespati, da najdemo dobre ideje, kako naprej.

V MVM-ju srečaš veliko nasmejanih obrazov

Primož: Moja vizija je, da se vero in MVM čim bolj približa mladim, da se jim ponudi čim več, zato da bodo nekoč oni tisti, ki bodo lahko drugim ponudili boljši svet.

Hvala za pogovor in naj vaju Bog blagoslovi! ■

Vincencijanska družina

kdo smo in kje se nahajamo

Misijonska družba – lazaristi (CM)

Skupnost duhovnikov in bratov, ki jo je ustanovil sv. Vincencij Pavelski. Njen glavni namen je oznanjevanje evangelija in služenje ubogim.

Vizitator: **Franc Rataj CM**

Naslov: Maistrova 2, 1000 Ljubljana
Telefon: 01/230-24-64
cm.provencialat@rkc.si, www.lazaristi.si

Hčere krščanske ljubezni – usmiljenke (HKL)

Skupnost sester, ki sta jo ustanovili sv. Vincencij Pavelski in sv. Ludovika de Marillac. Njihovo poslanstvo je služenje najbolj potrebnim in ubogim.

Vizitatorica: **s. Francka Saje**

Naslov skupnosti: Pod bregom 22, 1231 Ljubljana – Črnuče
Telefon: 01/562-90-10
hkl.provencialat@rkc.si, www.usmiljenke.si

Marijine sestre čudodelne svetinje (MS)

Skupnost je nastala na slovenskih tleh in jo je ustanovila s. Leopoldina Brandis. Njihovo prvo poslanstvo je skrb in pomoč bolnikom.

Vrhovna predstojnica: **s. M. Irma Makše**

Naslov: Hrenova 10, 1000 Ljubljana
Telefon: 01/422-46-50
ms.vrhovno.vodstvo@rkc.si, marijine-sestre.rkc.si

Dom sv. Jožef – duhovno prosvetni center

Zasebni zavod s trojno dejavnostjo; duhovno prosvetno, oglašarsko šolo in institucionalnim varstvom starejših, ki je koncesijka.

Direktor doma: **Jože Planinšek CM**

Naslov: Plečnikova ulica 29, 3000 Celje
Telefon: 059/073-800
info@jozef.si, www.jozef.si

Samostan lazaristov Mirenski Grad – Gnidovčev dom

Dom duhovnih vaj

Direktor doma: **dr. Peter Žakelj CM**

Naslov: Miren 216, 5291 Miren
Telefon: 05/398-43-00
info@mirenski-grad.si, www.mirenski-grad.si

Društvo prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote (DP VZD)

Mednarodna laiška katoliška organizacija, ki jo je ustanovil blaženi Friderik Ozanam. Njeno poslanstvo je živeti ljubezen do ljudi, ki so na robu družbe.

Kontaktna oseba: **Simona Stegne**

Naslov: Plečnikov podhod 1, 1000 Ljubljana
Telefon: 040/753-425
info@drustvo-vzd.si, www.brezdomec.si

Marijanska vincencijanska mladina (MVM)

Mednarodno laiško združenje mladih. Namen združenja je, da bi mladi v vsakdanjem življenju uresničevali evangelij in bili pripravljeni pomagati drugim.

Kontaktna oseba: **s. Vlasta Tacer**

Naslov: Pod bregom 22, 1231 Ljubljana – Črnuče
Telefon: 031/503-011
mvm.slovenija@gmail.com, www.lazaristi.si

AMM – Otroci Brezmadežne (OB)

Namen: čiščenje Device Marije, posnemanje njenih kreposti in življenje po evangeliju.

Naslov združenja: Maistrova ulica 2, 1000 Ljubljana

Odgovorna oseba: **Franc Rataj CM**

Naslov: Maistrova ulica 2, 1000 Ljubljana

Telefon: 041/723-691

franc.rataj@gmail.com, www.amm-brezmadezna.rkc.si

Vincencijeva družina

Laiška skupina, ki deluje po Vincencijevi karizmi sprotne spontane pomoči in služenja ubogim po zgledu usmiljenega Samarijana.

Voditeljica: **Monika Klačnjak**

Naslov: Runkova 12, 1000 Ljubljana

Telefon: 01/505-10-66

POVEZANI Z VINCENCIJANSKO DRUŽINO:

Anin sklad

Ustanova, katere člani so odločeni, da bodo številčnejšim družinam stali ob strani in poskušali nositi del bremena, ki ga nosijo starši teh družin.

Predsednik: **p. Milan Kos OFMConv**

Kontaktna oseba: Alen Salihovič

Naslov: Poljanska 6, p.p. 2064, 1000 Ljubljana

Telefon: 01/231-56-08

ustanova.anin.sklad@gmail.com, www.anin-sklad.si

Krščansko bratstvo bolnikov in invalidov (KBBI)

Mednarodno gibanje, ki ga je ustanovil oče Henry François. Namen gibanja je povezovanje bolnikov in invalidov v duhu gesla: »Vstani in hodi«.

Voditelj: **Tone Planinšek**

Naslov: Tabor 12, 1000 Ljubljana

Telefon: 041/384-324

tone.planinsek@guest.arnes.si, bratstvo.si

Študentski dom Vincencij (ŠDV)

Dom, ki sprejema študente iz vse Slovenije in jim nudi prostor za bivanje, študij, duhovno rast in druženje v času študija.

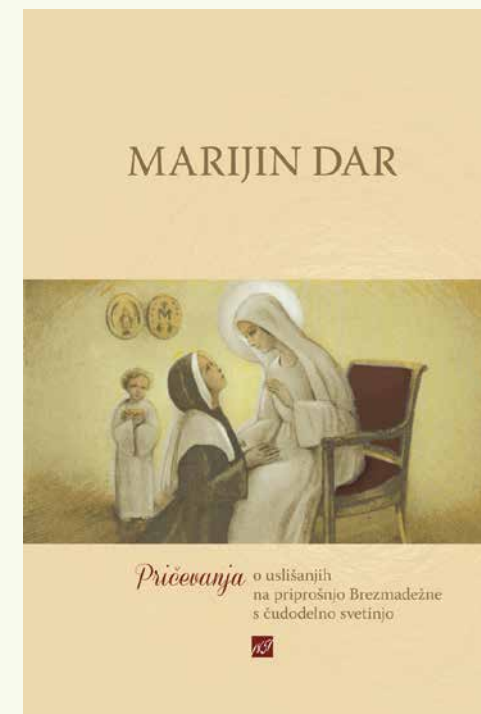
Ravnatelj: **Tilen Prinčič CM**

Naslov: Tabor 12, 1000 Ljubljana

Telefon: 01/431-13-50

ravnatelj.sdv@gmail.com, sdv.lazaristi.si

»Marijin dar«

Pričevanja o uslišanih Brezmadežne s čudodelno svetinjo (Celjska Mohorjeva družba, 2019; 214 strani, 25 barvnih fotografij)

Usmiljenke so ob stoletnici province v zahvalo Brezmadežni za njeno čudovito varstvo izdale knjigo, ki je niso napisale same. Marijin dar je prišel do nas po zaslugi mnogih, ki so imeli radi Marijo in zaupali v njeno pomoč. Sestre so "z vseh vetrov" zbrale njihova pričevanja, ki lahko tudi nas danes močno nagovorijo.

Če kdo od članov vincencijanske družine ali iz družin Aninega sklada še nima knjige, pa bi jo želel, naj sporoči na Provencialat usmiljenk in mu jo bomo poslale.

hkl.provencialat@rkc.si

*Hčere krščanske ljubezni
• usmiljenke •*

*Bogu hvala za sto let province
1919 – Ljubljana – 2019*

*»Gospod, tvoj Bog, je v tvoji sredi, tvoj močni rešitelj.
Veseli se nad teboj v radosti, prenavlja te v svoji ljubezni.«
Sof 3,17*